

Arrest

nr. 220 051 van 19 april 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
in zijn hoedanigheid als voogd voor X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in zijn hoedanigheid als voogd voor X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. SELIMOVIC *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 23 november 2015 België is binnengekomen als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 24 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 16 juni 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd in beroep door de Raad (RvV 16 maart 2018, nr. X) vernietigd wat werd gemotiveerd als volgt:

“Gelet op haar kwetsbaar profiel van niet-begeleide minderjarige asielzoeker, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekende partij een voogd werd toegewezen

die haar van begin af aan onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Ook werd de verzoekende partij op 12 augustus 2016 en 10 mei 2017 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord in aanwezigheid van haar voogd en haar raadsman.

Vervolgens merkt de Raad op dat de algemene bepaling dat het hogere belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en de Conventie van Genève duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de verzoekende partij haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar oom, de heer H. Q. Zij stelt samen met haar oom haar land van herkomst te hebben verlaten nadat haar vader werd ontvoerd door de taliban. In haar verzoekschrift voert zij tevens aan dat zij als jongeman "of fighting age" ook los van haar persoonlijk vluchtrelaas een groot risico loopt om gedwongen te worden gerekruteerd door de taliban en dat zij door haar verblijf in Europa gedurende meer dan een jaar als verwesterd of als spion kan worden aanzien.

In de bestreden beslissing wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erop dat de verzoekende partij zich op dezelfde asielmotieven beroept als haar oom H. Q. en dat in hoofde van deze oom een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen aangezien geen geloof kan worden gehecht aan dienst herkomst uit Kampirak, Afghanistan. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vervolgt dat aangezien de verzoekende partij verklaart uit hetzelfde dorp afkomstig te zijn als haar oom en dit dorp te zijn ontvlucht omwille van dezelfde problemen, zij haar beweerde herkomst en nood aan bescherming evenmin aannemelijk heeft gemaakt. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen herneemt de motivering van de weigeringsbeslissing in hoofde van verzoekers oom en wijst er bijkomend op dat de verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor niet in staat bleek om op de meest elementaire vragen over haar onmiddellijke leefomgeving te antwoorden.

Wat betreft de motieven die door de verwerende partij werden aangebracht tot weigering van de aanvraag van verzoekers oom, en die hernomen werden in casu, wijst de Raad erop dat hij dienaangaand in zijn arrest met het nummer X van 16 maart 2018 als volgt heeft gemotiveerd:

"In de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de verzoekende partij haar herkomst uit het dorp Kampirak gelegen in het district Dand-e-Ghori van de provincie Baghlan niet aannemelijk maakt. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt achtereenvolgens vast dat de verzoekende partij (i) een gebrek aan elementaire kennis van Afghanistan, zijn provincies en districten heeft, (ii) vragen over omringende districten en scholen in haar regio ontwijkend beantwoordt door te verwijzen naar plaatsen en wegen die ze kent, (iii) stelt dat de dorpen Tundra en Shuluktu ongeveer even ver van haar dorp gelegen zijn, daar waar uit informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat Shuluktu zich veel dichterbij Kampirak bevindt dan Tundra, (iv) verkeerd meent dat er geen ander dorp gelegen is tussen Kampirak en Dashtak, (v) het dorp Drumbak zowel aan de "andere kant" van het dorp Dashtak situeert als op de weg naar Doshi, terwijl dit twee verschillende richtingen zouden zijn, (vi) een gebrekkige beschrijving geeft van de weg vanuit Kampirak naar de stad Pul-i-Khomri, die zij nochtans meermaals zou hebben afgelegd (vii) een gebrekkige kennis heeft van de stad Pul-i-Khomri, (viii) geen coherente verklaringen aflegt over de duur van haar verblijf in Pul-i-Khomri, noch over het tijdstip waarop zij daarheen zou zijn verhuisd, (ix) niet kan aangeven waar er geloofsgenoten van haar wonen in Pul-i-Khumri en welke andere stammen er aanwezig zijn in Kampirak en Baghlan, (x) niet op de hoogte blijkt van de aanwezigheid van buitenlandse bases in Baghlan, (xi) tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen voorbeelden kan geven van incidenten waarbij de taliban betrokken waren in haar regio of namen van lokale talibancommandanten kan noemen, maar zich tijdens haar tweede gehoor plots wel de naam van een talibancommandant herinnert, waaromtrent zij verder geen informatie heeft, alsook een incident waarvoor de taliban verantwoordelijk waren en waarover zij evenmin randinformatie heeft, (xii) niet weet welke radiozenders in haar regio kunnen worden ontvangen, hoewel zij wel naar het nieuws op de radio zou hebben geluisterd, (xiii) niet bekend is met prominenten van haar regio, zoals het districtshoofd en de provinciegouverneur, (xiv) onvoldoende informatie heeft over Said Kayhan, prominent leider van de Afghaanse Ismaëli's, gelet op haar verklaring Ismaëli te zijn, (xv) incoherente verklaringen aflegt over haar ooms.

De Raad merkt op dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat het verklaarde profiel van de verzoekende partij, zijnde een ongeschoolde en ongeletterde veehouder en landbouwer, door de verwerende partij ter discussie wordt gesteld. Ter terechtzitting van 7 februari 2018 bevestigt de verwerende partij dat zij dit profiel niet betwist.

Gelet op dit profiel, is de Raad er niet van overtuigd dat in casu van de verzoekende partij kan worden verwacht dat zij kan antwoorden op vragen betreffende de geografie van haar ruimere herkomstregio en land van herkomst (hoofdstad, provincies, omliggende districten), de aanwezigheid van scholen en buitenlandse basissen in haar regio en de namen van prominenten. Uit de motivering blijkt niet op welke grond de verwerende partij van oordeel is dat deze kennis van de verzoekende partij mag worden verwacht niettegenstaande haar profiel, dat door de verwerende partij niet wordt betwist. Daarenboven blijkt uit hetgeen dat volgt dat de verzoekende partij aangaande haar dagdagelijks leven en onmiddellijke leefwereld wel informatie heeft gegeven, die niet nader onderzocht werd door de verwerende partij zoals blijkt uit hetgeen dat volgt.

De Raad stelt vervolgens vast dat de verzoekende partij tijdens haar gehoren informatie heeft gegeven aangaande meerdere elementen van haar dagdagelijkse leven en haar onmiddellijke leefwereld in Kampirak waaromtrent geen motieven werden weerhouden in de bestreden beslissing. Zo gaf de verzoekende partij een opsomming van omliggende dorpen en de naam van een vallei gelegen voorbij Drumbak in de richting van Doshi (die zij ook vermeldde om de ligging van een van de buurdorpen aan te geven), beschreef zij de toestand van de wegen, lichtte zij haar landbouwactiviteiten in Kampirak toe, noemde zij de bergen waar zij haar vee naar toe bracht om te grazen, beschreef zij de ligging van het dorp Dashtak gezien vanaf één van deze bergen, gaf zij aan hoe zij vanuit haar dorp naar het dorp Zaimazid ging, waar zij land zou hebben gehad, vermeldde zij de naam van een schrijn dat zich op die plaats zou bevinden, en noemde zij de dorpsouderen van Kampirak en de stam waartoe zij behoren (stuk 8, gehoorverslag 12.08.2016, p. 4, 9; stuk 6, gehoorverslag 10.05.2017, p. 5-7, 9). Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat deze informatie door de verwerende partij werd geverifieerd, terwijl zij nochtans relevant is in het licht van verzoekers voorgehouden profiel van ongeschoolde herder en landbouwer die zijn dorp enkel verliet om zijn dieren te hoeden in de omgeving. De Raad stelt vast dat de landeninformatie aanwezig in het administratief dossier hem niet toelaat om deze informatie alsnog te toetsen.

Waar de verwerende partij oordeelt dat de verzoekende partij de afstand van haar dorp tot de dorpen Tundra en Shuluktu verkeerd heeft ingeschat, aangezien zij bevestigde dat beide dorpen even ver van haar dorp gelegen zijn maar het dorp Shuluktu op de kaarten aanwezig in het administratief dossier veel dichterbij Kampirak gelegen is dan Tundra, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij afstanden steevast uitdrukt in de tijd die nodig is om deze af te leggen (stuk 8, gehoorverslag 12.08.2016, p. 4; stuk 6, gehoorverslag 10.05.2017, p. 5-7). Enkel op basis van de afstand in vogelvlucht kunnen geen uitspraken worden gedaan over de reistijd van Kampirak tot Shuluktu respectievelijk tot Tundra. In het administratief dossier bevindt zich geen informatie betreffende reistijden, de ligging of toestand van de wegen, eventuele hoogteverschillen of andere elementen die desgevallend kunnen verklaren waarom het even lang duurt om vanuit Kampirak in Shuluktu als in Tundra te geraken.

Wat betreft de ligging van het dorp Drumbak, is het op basis van de informatie in het administratief dossier niet mogelijk vast te stellen of men vanuit Kampirak via Dashtak moet gaan om dit dorp te bereiken, wat zou kunnen verklaren waarom de verzoekende partij dit in de richting van Doshi situeert. De verzoekende partij situeerde Drumbak in elk geval correct in de buurt van een weg die vanuit Pul-i-Khumri komt en in de richting van Doshi loopt (stuk 6, gehoorverslag 10.05.2017, p. 6, 7).

Waar de verwerende partij opmerkt dat de verzoekende partij geen melding heeft gemaakt van twee dorpen die gelegen zijn tussen Kampirak en Dashtak, merkt de Raad op dat de vraag werd gesteld door welke dorpen de verzoekende partij ging wanneer zij van Kampirak naar Dashtak ging (stuk 6, gehoorverslag 10.05.2017, p. 6). Rekening houdend met de hoger weergegeven opmerkingen aangaande de kaarten aanwezig in het administratief dossier, kan de Raad niet vaststellen dat deze dorpen daadwerkelijk op de weg liggen die door de verzoekende partij zou zijn gevolgd. Deze dorpen blijken volgens voormelde kaarten in elk geval dermate ver uiteen te liggen dat het niet aannemelijk is dat zij beide op deze weg zouden liggen.

Verder is de Raad van oordeel dat uit verzoekers verklaringen niet ondubbelzinnig kan worden afgeleid dat hij naar de stad Pul-i-Khumri zou zijn geweest buiten de keren dat hij er heen ging om zich te laten behandelen voor een ziekte.

Afgaand op verzoekers verklaringen, zoals die blijken uit de Nederlandse vertaling, heeft hij de vraag waar hij voedsel ging kopen mogelijk begrepen als de vraag waar zijn voedsel vandaan kwam en beschrijft hij de weg naar Pul-i-Khomri mogelijk vanuit het standpunt van zijn familie of van de inwoners van Kampirak in het algemeen (stuk 6, gehoorverslag 10.05.2017, p. 8). De Raad is er niet van overtuigd dat van iemand die slechts twee à drie keer in Pul-i-Khumri zou zijn geweest een uitgebreidere kennis van deze stad kan worden verwacht.

In zoverre de verwerende partij van oordeel is dat de verzoekende partij toch nieuws over regionale gebeurtenissen moet hebben vernomen via de radio, merkt de Raad op dat de verzoekende partij verklaarde dat zij zelf geen radio of televisie had in Kampirak. Zij verklaarde verder dat sommige mensen in het dorp een kleine radio hadden, maar dat zij zelf niet ging luisteren. Haar gevraagd welke radiozenders ontvangen konden worden, antwoordde de verzoekende partij: "Het was kleine radio, rest heb ik niet gezien. Daar hoorden we nieuws" (stuk 6, gehoorverslag 10.05.2017, p. 3, 4). Uit het gebruik van de eerste persoon meervoud mag niet zonder meer worden afgeleid dat ook de verzoekende partij bij de personen was die naar het nieuws kwamen luisteren. In het licht van haar eerdere verklaring dat zij zelf niet ging luisteren, kan dit geïnterpreteerd worden als een verwijzing naar de mensen die wel gingen luisteren in het algemeen, zoals de buurt.

De overige motieven van de bestreden beslissing en de overige argumenten in het verzoekschrift volstaan op zich niet om te oordelen over de vluchtelingenstatus en de nood aan subsidiaire bescherming. De Raad wijst erop dat het bewijs van identiteit, nationaliteit en herkomst een essentieel element is in de asielprocedure."

Waar de verwerende partij verwijst naar de door de verzoekende partij gegeven gebrekkige antwoorden op vragen die haar tijdens haar gehoor van 10 mei 2017 werden gesteld, is de Raad van oordeel dat aan de waarde van deze verklaringen in ernstige mate afbreuk wordt gedaan door de vaststelling dat de verzoekende partij aan het begin van dit gehoor is beginnen huilen toen haar moeder ter sprake kwam en zij toen heeft aangegeven dat zij huilt omdat zij haar moeder mist (stuk 5A, gehoorverslag 10.05.2017, p. 3). Uit het gehoorverslag blijkt niet dat er naar aanleiding van dit voorval een pauze werd ingelast teneinde de verzoekende partij de tijd te geven om weer op haar positieven te komen en zich te concentreren op het gehoor. De Raad dient, mede gelet op de jonge leeftijd van de verzoekende partij, rekening te houden met de mogelijkheid dat de emotionele toestand waarin de verzoekende partij zich tijdens het gehoor van 10 mei 2017 bevond een negatieve weerslag heeft gehad op de kwaliteit van haar verklaringen. Derhalve is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich niet dienstig kan beroepen op de verklaringen afgelegd tijdens dit gehoor teneinde zijn besluit te schragen dat de verzoekende partij haar herkomst uit Kampirak niet aannemelijk maakt.

De Raad is verder van oordeel dat hij op basis van de verklaringen die door de verzoekende partij werden afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en in het kader van haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 augustus 2016 en op basis van de informatie die aanwezig is in het administratief dossier niet over voldoende elementen beschikt om zich te kunnen uitspreken over de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden herkomst.

Het ter terechtzitting van 7 februari 2018 middels een aanvullende nota neergelegde medisch verslag werpt geen ander licht op bovenstaande overwegingen en vaststellingen. Wat betreft het bij voormelde aanvullende nota gevoegde arrest van de Raad van 11 januari 2018, waarin volgens de verzoekende partij expliciet rekening werd gehouden met de specifieke kwetsbaarheid van minderjarige asielzoekers, onderstreept de Raad dat zijn rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

De overige motieven van de bestreden beslissing en de overige argumenten in het verzoekschrift volstaan op zich niet om te oordelen over de vluchtelingenstatus en de nood aan subsidiaire bescherming. De Raad wijst erop dat het bewijs van identiteit, nationaliteit en herkomst een essentieel element is in de asielprocedure.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken."

1.3. Op 24 oktober 2018 nam de commissaris-generaal de nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 24 oktober 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 24/11/2015

Overdracht CGVS: 01/04/2016

U werd gehoord op 12 augustus 2016 van 10u04 tot 12u00 en op 10 mei 2017 van 13u30 tot 14u45 op het Commissariaat - generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Telkens werd u bijgestaan door een tolk die Dari machtig is. Uw advocaat, Meester Yaramis loco Meester Micholt, alsook uw voogd, Meneer X, waren gedurende het eerste gehoor aanwezig. Tijdens de herconvocatie waren uw advocaat, Meester Vanderschaeghe loco Meester Micholt, alsook uw voogd, Meneer Calemyn, aanwezig.

A. Feitenrelaas

U, Q.S., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U zegt afkomstig te zijn van het dorp Kampirak, dat gelegen is in het district Dand-e-Ghori van de provincie Baghlan. U bent minderjarig.

Uw vader Gul Mohammad was dorpsvertegenwoordiger van Kampirak en werd hierdoor bedreigd door de taliban. Hij werd gevraagd zijn werkzaamheden stop te zetten, maar uw vader weigerde. Later informeerde hij de politie over deze bedreigingen, waarna de politie naar uw huis kwam. Ze vonden de taliban echter niet. Nadat de politie wegging, kwam de taliban terug naar uw huis en ontvoerden ze uw vader. Er werd besloten dat u, samen met uw oom Q.H. (O.V. (...)), het land diende te verlaten aangezien uw leven in gevaar was. Tot op vandaag is uw vader Gul Mohammad vermist.

U verliet Afghanistan samen met uw oom Q.H. U verzocht in België samen met hem om internationale bescherming op 24 november 2015.

Ter staving van uw eerste verzoek om internationale bescherming legde u uw taskara neer, de taskara van uw oom van vaderszijde Q.H. en een enveloppe.

Op 19 juni 2017 betekende het Commissariaat – generaal u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De RVV vernietigde hierop de beslissing in het arrest van 20 maart 2018.

Na de beroepsprocedure legde u bijkomende stukken neer ter staving van uw asielrelaas, met name een kopie van de taskara en medische documenten van uw moeder, een bevestigingsbrief van de dorpsouderen, een röntgenfoto, een document van uw advocaat en van uw voogd.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U beroept zich op dezelfde asielmotieven als uw oom Q.H. In hoofde van uw oom werd echter een beslissing tot weigering van de vluchtelingstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen aangezien geen geloof kan worden gehecht aan zijn herkomst uit Kampirak, Afghanistan. Aangezien u verklaart uit ditzelfde dorp afkomstig te zijn en dit dorp met uw oom te zijn ontvlucht omwille van dezelfde problemen dient in uw geval eveneens te worden besloten dat uw verklaringen over uw herkomst niet geloofwaardig zijn en dat u een nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Deze beslissing luidt als volgt:

Vooreerst stelt het Commissariaat – generaal vast dat u uw herkomst uit Kampirak in Baghlan geenszins aannemelijk maakt.

Zo wenst het Commissariaat – generaal in te gaan op uw opvallend gebrek aan elementaire kennis van Afghanistan. U mag nog een ongeschoolde landbouwer zijn, toch is het niet meer dan redelijk dat u van een aantal elementaire zaken op de hoogte zou zijn aangezien u verklaart steeds in uw dorp en in Afghanistan gewoond te hebben (CGVS 1, p. 5). Zelfs van een ongeschoold en ongeletterd persoon kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn beweerde regio van afkomst. Het gegeven dat u ongeletterd bent en niet in de gelegenheid was om schoolse kennis op te doen, kan uw gebrekkige kennis betreffende uw directe en persoonlijke leefwereld niet toedekken. U toont bovendien niet aan dat de laaggeschooldheid de verstandelijke vermogens aantast en u hierdoor niet in staat bent uw eigen leefwereld in tijd en ruimte te situeren. Er kan worden verwacht dat u correct kan antwoorden op eenvoudige vragen over de geografische, politieke en veiligheidssituatie in uw voorgehouden land en regio van herkomst – zijnde uw onmiddellijke leefwereld - wat niet het geval blijkt te zijn.

Gevraagd naar de hoofdstad van Afghanistan zegt u deze niet te kennen (CGVS 2, p. 11). Dit is zeer opmerkelijk voor iemand die zegt een inwoner van dit land te zijn. Dat u enerzijds beweert gedurende een vijftienvigtal jaar in Afghanistan te hebben gewoond en in deze periode als jonge man uitsluitend tussen andere Afghanen te hebben gewoond, maar dat u anderzijds zelfs nooit ook maar gehoord zou hebben van de naam van de hoofdstad van dit land, is bijzonder weinig aannemelijk.

Ook andere steden dan de stad Polikhomri kan u in het geheel niet opsommen (CGVS 2, p. 11), wat eveneens mag verbazen. Dat u niet enkel nooit de naam Kabul zou hebben gehoord, maar evenmin ook maar ooit iets zou hebben vernomen van het bestaan van andere steden in Afghanistan, is geheel ondenkbaar. Zelfs indien zomaar zou kunnen aangenomen worden dat een ongeletterde landbouwer van dergelijke zaken geheel verstoken zou zijn, dan nog lijkt het niet meer dan logisch dat u bijvoorbeeld doorheen uw contacten met andere Afghanen tijdens uw reis of tijdens uw verblijf in België wel eens iets zou hebben vernomen over andere steden in Afghanistan. Dat dit klaarblijkelijk niet het geval is, doet bijzonder erg vermoeden dat uw verklaringen over uw herkomst niet overeenstemmen met de realiteit.

Evenmin bent u in staat om andere provincies van Afghanistan dan Baghlan op te sommen (CGVS 2, p. 11). Ook dit is uiterst opmerkelijk.

Verder is het opmerkelijk dat u spontaan aangeeft dat de area van Doshi in de buurt van Kampirak ligt (CGVS 2, p. 7), terwijl u, gevraagd of Doshi nog tot Baghlan-provincie behoort, zegt dat u hoorde dat Doshi een provincie is, maar dat u dit niet zeker weet (CGVS 2, p. 11). Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, is Doshi echter een district dat tot de provincie Baghlan behoort (zie administratief dossier). Dat u zelfs niet weet dat Doshi zich in uw eigen provincie Baghlan bevindt, is eens te meer hoogst opmerkelijk.

Andere districten die rond het district Dahne Ghorri liggen, kan u overigens evenmin opsommen (CGVS 2, p. 11). Het is erg opmerkelijk dat iemand die beweert heel zijn leven in het dorp Kampirak te hebben gewoond, met uitzondering van de vijftien dagen die u zou hebben doorgebracht in de stad Polikhomri (CGVS 2, p. 4-5, CGVS 2, p. 10), dermate weinig kennis heeft over deze regio.

Bovenstaande opmerkingen betreffen onderwerpen die weliswaar niet tot de 'onmiddellijke leefomgeving' van een dorpeling kunnen gerekend worden, maar die wel van een dusdanig elementair niveau zijn dat

kan aangenomen worden dat ze gekend zijn door personen met het door u voorgehouden profiel. Het is immers vrijwel ondenkbaar dat een Afghaanse man, ongeacht zijn geletterdheid, gedurende vijftig jaar lang woont en werkt in dit land, deelneemt aan het familiale en sociale leven en uiteindelijk besluit om een nieuw bestaan op te bouwen in Europa, nog nooit ook maar zou gehoord hebben van het bestaan van de hoofdstad Kabul, van het bestaan van andere steden in Afghanistan, van het bestaan van andere provincies in dit land en van het bestaan van andere districten in zijn provincie.

Deze vaststelling klemmt overigens eveneens met het feit dat u blijkbaar wel de capaciteiten heeft om ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken moeiteloos de namen van de opeenvolgende vreemde landen die u doorkruiste op weg naar België op te sommen: u stelt dat uw reis (die u zelf regelde en waarvoor u 5.000 dollar kon betalen) u via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland en Duitsland tot op uw bestemming bracht (Verklaring DVZ punt 31).

Verder wordt u gevraagd of er scholen zijn in uw regio. Aanvankelijk antwoordt u simpelweg dat u niet naar school bent gegaan. Wanneer u deze vraag voor een tweede maal gesteld wordt, antwoordt u evenmin op de vraag maar begint u integendeel te praten over wegen waarvan u wel het bestaan zegt af te weten (CGVS 2, p. 6). Ook dit roept vraagtekens op. Dat u zelfs niet kan aangeven of er al dan niet scholen zijn in uw regio, is eens te meer hoogst opmerkelijk. U lijkt het belang van scholing nochtans te onderkennen: al bij het prille begin van het gehoor op het CGVS wijst u de protection officer er spontaan op dat u ongeschoold bent (CGVS 1 p.2). Het kan moeilijk ontkend worden dat de aan- of afwezigheid van scholen in een regio beschouwd dient te worden als een gegeven uit iemands directe leefwereld. Er kan aangenomen worden dat het in familiaal of ander verband wel eens ter sprake zou zijn gekomen dat iemand al dan niet naar school ging of dat u in uw dorp of omgeving wel eens kinderen naar school heeft zien stappen, of net niet. Dat u hier aldus geen eenduidig antwoord weet te verschaffen, is veelzeggend.

Wat uw ongeletterdheid en gebrek aan scholing betreft, dient overigens op het volgende te worden gewezen. Tijdens de asielpprocedure slaagde u, die stelt volstrekt ongeschoold en ongeletterd te zijn, er in om uw (toch niet vanzelfsprekende) handtekening minstens twaalf keer op een vrijwel identieke wijze neer te pennen. Dit roept vraagtekens op bij uw beweringen omtrent uw analfabetisme.

Verder is het van belang om in te gaan op de verklaringen die u aflegt over de nabijgelegen dorpen in Dahne Ghor.

U stelt namelijk, gevraagd naar de reisafstand van Kampirak naar het dorp Tundra, dat dit ongeveer anderhalf uur met de auto bedraagt (CGVS 1, p. 4). Ook de afstand tussen Kampirak en het dorp Shuluktu schat u als anderhalf uur tot twee uur in (CGVS 1, p. 4). Wanneer ter verificatie gevraagd wordt of de dorpen Tundra en Shuluktu dan ongeveer even ver van uw dorp gelegen zijn, antwoordt u bevestigend (CGVS 1, p. 4). Dit is opmerkelijk gezien uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het dorp Shuluktu zich veel dichterbij Kampirak bevindt dan Tundra (zie administratief dossier stukken 2-7-9). Ook uw voogd ('Commentaar bij de motivering weigering internationale bescherming CGVS' op p.2) stelt dat Shuluktu op 6,8 km en Tundra (dubbel zo ver) op 14,4 km van uw dorp ligt. Dat u de afstand van uw dorp tot deze twee dorpen dan hetzelfde inschat, mag dan ook erg verbazen. U mag zich nog op de reistijd baseren in plaats van op de afstand in kilometer, zoals het 'Commentaar' stelt, toch is de reistijd tussen Kampirak en Tundra sowieso langer aangezien meerdere bergen dienen getrotseerd te worden op deze langere afstand, zoals uit de satellietbeelden blijkt (zie administratief dossier stukken 4-5-6). Wat dit dorp Tundra (Tunddareh – zie ook 'Commentaar op....' p.2) betreft mag het overigens ook verbazen dat u dit op de weg naar Pul-i-Khomri situeert (CGVS 1 p.4).

Gevraagd of u ooit naar Shuluktu bent geweest, luidt uw antwoord: "Nee, Zaimazid. Is een ander dorp: eerst is dorp Shuluku en dan boven is Zaimazid" (CGVS 2 p.7). Dat u zegt in uw ganse leven nooit in Shuluktu te zijn geweest mag uiteraard erg verbazen aangezien dit volgens uw voogd slechts op een zevental km van uw dorp ligt. Dat u overigens stelt dat er 'eerst' Shuluktu en 'dan boven' pas Zaimazid ligt, mag eveneens verbazen (zie administratief dossier stuk 2). Uit deze vaststelling en uit uw bijzonder onlogische routebeschrijving ("Van Kampirak is het nog drie uur te voet van Shuluktu naar Zaimazid") kan op geen enkele manier afgeleid worden dat u in staat bent een wegbeschrijving te geven naar Zaimazid, waar u grond zou hebben gehad.

Verder mag het verbazen dat u van mening bent dat de dorpen Sorkhak en Tamas (op 'tweintig minuten te voet') een en hetzelfde dorp betreffen (CGVS 1 p.4). Ook dit strookt niet met de aanwezige informatie (zie administratief dossier stuk 2).

Uit dit alles blijkt dat u weliswaar informatie heeft gegeven aangaande meerdere elementen van uw dagdagelijks leven en uw onmiddellijke leefomgeving in Kampirak, maar dat deze elementen na doorvragen en na analyse niet enkel zeer beperkt maar ook grotendeels foutief zijn gebleken.

Dat u overigens ook geen overeenkomstige verklaringen geeft over de lengte van de periode waarin u in de stad Polikhomri zou hebben gewoond, is een andere opvallende vaststelling. Immers, in het eerste persoonlijk onderhoud zegt u dat u een tweetal maanden in de stad woonde (CGVS 1, p. 5), terwijl u in het tweede persoonlijk onderhoud opperde dat dit verblijf slechts vijftien à zestien dagen duurde (CGVS 2, p. 10). Ook dit wijst er op dat uw verklaringen over uw verblijf in de provincie Baghlan en haar hoofdstad Polikhomri geenszins geloofwaardig zijn. Bovendien kan u zelfs niet bij benadering aangeven wanneer deze verhuis naar Polikhomri zou hebben plaatsgevonden en weet u zelfs niet te zeggen in welk seizoen dit zou zijn geweest (CGVS 1 p.6). Nochtans moet ook hier gesteld worden dat het kan aangenomen worden dat iemand die zich enkel en alleen met landbouw heeft bezig gehouden, zoals u beweert, zich nog goed zou herinneren in welk seizoen en tijdens het groeien van welke gewassen hij zijn regio heeft moeten verlaten. Dat ook dit niet het geval is, roept eens te meer vraagtekens op bij uw beweringen, evenals het gegeven dat u tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) uitdrukkelijk stelde dat uw laatste adres was in het 'dorp Talashi, dat gelegen is in het district Kampirak van de provincie Polikhomri' (zie vragenlijst DVZ punt 10). Dat u tijdens dit interview kennelijk niet wist dat Kampirak een dorp was, Talashi een wijk in Polikhomri en Polikhomri een stad in plaats van een provincie, is wel zeer bevreemdend. Het bestaan van dorpen, districten en provincies is immers een in Afghanistan belangrijk gegeven waarmee de inwoners goed bekend zijn. In dit verband is het overigens veelzeggend dat u deze eenvoudige gegevens tijdens de latere gehoren wél correct weergaf.

Dat u verder enkel de wijk Talashi kent in de stad en niet één andere omliggende wijk kan noemen (CGVS 2, p. 2), terwijl u er toch vijftien à zestien dagen dan wel twee maanden verbleef (CGVS 2, p. 10), mag evenzeer verbazen. Dat u verder ook geen andere noemenswaardige dingen in de stad kan opnoemen die kunnen bezocht worden (CGVS 2, p. 2), is een ander gegeven dat ernstige vragen stelt bij uw herkomst. Dat u ook de naam van het ziekenhuis niet meer weet waar u wel eens heen ging bij ziekte (CGVS 2, p. 5), is een ander eigenaardig gegeven dat eens te meer vraagtekens oproept bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw herkomst.

Eveneens kan worden vermeld dat u enerzijds stelt dat uw geloofsgenoten, de ismaeli, onder meer in Polikhomri wonen, maar wanneer vervolgens gevraagd wordt waar zij dan precies woonachtig zijn, moet u het houden op: "Geen idee, Polikhomri is groot, ik ken ze daar niet" (CGVS 1 p.5). Ook dit mag zeer erg verbazen. Dat u werkelijk tot de ismaeli-gemeenschap van Baghlan behoort, is erg weinig geloofwaardig.

Verder haalt u plots aan, wanneer er gesproken wordt over de dorpen Zaimazjid en Todak, dat Said Kayhan de toenmalige president Karzai had uitgenodigd in de Kayan vallei (CGVS 2, p. 11). Gevraagd wie deze Said Kayhan is, zegt u dat hij Mansour heet en dat mensen zeggen dat hij Ismaeli is. U geeft aan voor de rest niets over de man te weten, zelfs nadat u daartoe twee keer de kans werd geboden (CGVS 2, p. 11). Dit mag zeer erg verbazen aangezien Said Kayhan volgens de informatie waarover het CGVS beschikt een prominent leider van de Ismaeli Sjia-gemeenschap is in de provincie Baghlan (zie administratief dossier). Dat u zelf Ismaeli bent en u toch niet in staat blijkt om meer informatie te geven over een dergelijke belangrijk figuur, doet de wenkbrouwen eens te meer fronsen en stelt uw bewering van Baghlan afkomstig te zijn verder in een bedrieglijk daglicht.

Wat de etnische samenstelling van uw regio betreft, is het overigens bijzonder opmerkelijk dat u stelt dat u tot de stam Qadami behoort en aanvankelijk aangeeft dat er in Kampirak geen andere stammen wonen. Even later twijfelt u aan dit laatste en zegt u vreemd genoeg dat u hierover geen informatie heeft. Gegeven het immense belang van stam- en clanverbanden in de Afghaanse context is het welhaast onmogelijk dat een inwoner van een dorp niet zou weten of er al dan niet mensen van een andere clan of stam wonen. Vervolgens past u uw verklaring aan en stelt u dat er wel degelijk andere stammen aanwezig zijn in Kampirak maar dat u "vergeten" bent dewelke (CGVS 2 p.9). Het belang van de etnische achtergrond indachtig mag dit antwoord zeer erg verbazen, net als het feit dat u later ook geen andere stammen of clans van Baghlan blijkt te kennen (CGVS 2 p.9). Het kan bezwaarlijk volgehouden worden dat dit aspecten betreft die enige schoolse kennis vergen.

Zeker voor dorpelingen in rurale regio's geldt dat zij van dergelijke elementaire doch essentiële zaken goed op de hoogte zijn. Dat de etnische samenstelling van een dorp of regio een fundamenteel gegeven is in de Afghaanse samenleving, behoeft geen betoog.

Wat betreft de taliban zegt u dat ze actief waren in uw regio en dat ze om de vijf dagen in de buurt waren (CGVS 1, p. 13). In Baghlan zijn taliban volgens u veelvuldig aanwezig (CGVS 1, p. 14). Het mag dan ook erg verwonderen dat u in het eerste persoonlijk onderhoud geen enkel incident kan vermelden (CGVS 1, p. 14). U zegt rondt dat u geen weet heeft van incidenten. Dit is zeer opmerkelijk voor iemand die zegt van Baghlan afkomstig te zijn. Immers, uit de aanwezige informatie blijkt dat de provincie Baghlan veel geteisterd wordt door het oorlogsgeweld. Dat u, die beweert gedurende vijftig jaar in een dorp in deze provincie te hebben gewoond, er zelfs niet in slaagt om één dergelijk incident te verhalen, grenst aan het onmogelijke. Ook hier kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit kennis betreft die enige scholing vereist; wel integendeel, de onveilige situatie betreft een element dat nauw aansluit aan de leefwereld van menig Afghaan.

Meer nog, ook namen van talibancommandanten kan u zich niet herinneren (CGVS 1, p. 14). U houdt het bij de naam Mullah Omar, van wie u enkel weet dat hij leider was van de taliban en actief was in Pakistan (CGVS 1, p. 13). Afgezien van het feit dat het verwondering wekt dat u klaarblijkelijk wel het land Pakistan kent maar niet bijvoorbeeld de stad Kabul, zoals boven aangehaald, is het toch wel zeer bedenkelijk dat u geen namen van talibs weet te vermelden aangezien u zich al die tijd in uw regio zou hebben bevonden. Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, zijn namelijk veel talibancommandanten actief in Baghlan (zie administratief dossier). Dat u beweert dat uw broer dorpsvertegenwoordiger was – toch een belangrijke rol in de Afghaanse gemeenschap - (CGVS 1, p. 9), maar desondanks niet in staat blijkt te verhalen over regionale incidenten die de taliban veroorzaakten of zelfs ook maar één naam te geven van een bekende plaatselijke talibancommandant, stelt eens te meer uw herkomst in vraag.

Het is overigens frappant om vast te stellen dat u zich tijdens het tweede persoonlijk onderhoud plots wél een naam blijkt te herinneren, namelijk commandant Zabi (CGVS 2, p. 10). Gevraagd naar de incidenten waarvoor deze man dan wel verantwoordelijk was, zegt u evenwel dat u enkel hoorde dat hij commandant bij de taliban is (CGVS 2, p. 10). Ook zijn volledige naam is u onbekend, alsook weet u niet tot welke stam hij behoort (CGVS 2, p. 10). Het CGVS acht het bevreemdend dat u zich tijdens het tweede persoonlijk onderhoud plots wel een naam herinnert, waarna u bovendien niet op de hoogte blijkt van ook maar een begin aan informatie over deze persoon. Dat u plots eveneens vertelt wat een zekere Maide en Fahridi zou zijn overkomen, namelijk dat de taliban besloot om hen met een paard voort te trekken over de grond (CGVS 2, p. 10), terwijl u ook hier weer niet op de hoogte blijkt van enige randinformatie van dit incident zoals wat ze eigenlijk misdaan hadden (CGVS 2, p. 10), is bedenkelijk. Overigens kon redelijkerwijs verwacht worden dat u dit incident ook zou vermelden wanneer gevraagd werd naar incidenten die plaats hadden in uw regio door toedoen van de taliban. Dat u dit toen niet vermeldde, stelt dan ook ernstige vragen bij de manier waarop u dit verhaal vernam.

Voorts, gevraagd naar buitenlandse bases die in Baghlan waren gevestigd, zegt u dat die er vroeger niet waren, en nu ook niet. Nochtans zijn er volgens de informatie waarover het CGVS beschikt wel degelijk buitenlandse militairen actief (geweest) in uw provincie. Meer bepaald hadden de Duitsers een basis in Polikhomri, alsook waren Hongaren aanwezig in het ISAF PRT (Provincial Reconstruction Team) in Baghlan na de terugtrekking van de Nederlanders (zie administratief dossier). Dat u, in tegenstelling tot de voorhanden zijnde informatie, beweert dat er geen militaire bases waren gevestigd, terwijl het tegendeel het geval blijkt, is eens te meer een vreemd gegeven dat uw geloofwaardigheid over uw herkomst verder op de helling stelt.

Hierbij aansluitend dient nog opgemerkt te worden dat het bevreemdend voorkomt dat u aangeeft dat er in uw dorp mensen naar het nieuws luisterden via de radio. Zelfs indien wordt aangenomen dat u met 'Daar hoorden we het nieuws' niet bedoelt dat u persoonlijk luisterde maar dat deze zinsnede enkel betrekking had op de andere dorpsbewoners, dan nog is het bijzonder opmerkelijk dat u geen enkele naam kent van radiozenders in Afghanistan (CGVS 2, p. 4). Ook dit gegeven doet eens te meer vragen rijzen bij uw verklaringen omtrent uw herkomst van Kampirak.

Ook namen van de prominenten van uw regio lijken u onbekend. Immers, gevraagd naar wie districtschief van Dande Ghor was toen u Afghanistan verliet, zegt u niet op de hoogte te zijn van zijn naam (CGVS 1, p. 10). Ook de naam van de gouverneur van Baghlan is u allesbehalve bekend (CGVS 1, p. 10). Het CGVS acht het opmerkelijk dat deze namen u niet bekend zijn aangezien deze figuren toch een belangrijke plaats innemen in de Afghaanse gemeenschap.

Temeer omdat u beweert dat uw broer aangewezen werd als dorpsvertegenwoordiger (CGVS 1, p. 18), is het bedenkelijk dat u niet op de hoogte bent van deze prominenten.

Zelfs nadat twee gouverneurs van Baghlan bij naam werden genoemd die in de periode van 2012-2015 zetelden, namelijk Abdul Sattar Bariz en Sultan Mohammad Ebadi (zie administratief dossier), kan u deze namen niet duiden (CGVS 1, p. 11).

Hetgeen overigens uw algemene geloofwaardigheid nog verder ondermijnt, is het feit dat u incoherente verklaringen aflegt over uw ooms. In het eerste persoonlijk onderhoud stelde u immers dat u twee ooms van moederszijde had die woonachtig waren in Polikhomri, maar die ondertussen al gestorven waren (CGVS 1, p. 12). In het tweede persoonlijk onderhoud vertelde u daarentegen dat u nooit ooms van moederszijde heeft gehad (CGVS2, p. 4), hetgeen lijnrecht ingaat tegen uw eerdere verklaringen. Dat u zelfs over uw familie geen coherente verklaringen aflegt, acht het Commissariaat – generaal veelzeggend over uw algemene geloofwaardigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit Afghanistan. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde afkomst uit Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging invluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie EASO Country of Origin Information Report – Afghanistan Security Situation – Update – mei 2018), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 12 augustus 2016 en 10 mei 2017 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. X). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofd geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Bovenstaande elementen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande appreciatie niets wijzigen. Uw taskara, deze van uw minderjarige neef en Shubans moeder, hebben betrekking op de identiteit van uw beide. Rekening houdend met bovenstaande vaststellingen kan aan de authenticiteit van deze stukken geen geloof worden gehecht. Bovendien moet worden gesteld dat u verklaarde dat u uw taskara tijdens uw reis naar België verloren raakte en dat het stuk dat u heden voorlegt volgens uw verklaringen in uw afwezigheid werden opgemaakt toen u al in België was (CGVS 1 p. 2). Dit wekt weinig vertrouwen op wat de waarde van deze stukken betreft. De medische documenten van Shubans moeder hebben enkel betrekking op haar medische toestand. Ook deze documenten zijn echter niet in staat om de bovenstaande appreciatie om te buigen. Dit geldt overigens ook voor de bevestigingsbrief van de dorpsouderen. Immers, aangezien u uw herkomst niet aannemelijk kan maken, geldt dit evenzeer voor de problemen die u daar beweert gehad te hebben. De röntgenfoto van het hoofd van de dorpsouder is evenmin in staat om de bovenstaande appreciatie te wijzigen aangezien uit niets blijkt dat deze foto een verband vertoont met uw persoonlijke situatie. Hieraan dient eveneens nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat – generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat Afgaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afgaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afgaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afgaanse asielzoeker.

Voorts haalt uw advocaat in haar verzoekschrift aan dat u een jongeman bent van 'fighting age', waardoor u bij terugkeer een groot risico zou lopen om gedwongen gerekruteerd te worden door de taliban (zie administratief dossier). Ook haalt uw advocaat in hetzelfde verzoekschrift aan dat u als hazara behoort tot een religieuze minderheid, dewelke bij terugkeer kan ontvoerd worden.

Wat betreft deze gronden van vrees bij terugkeer, dient opgemerkt dat het CGVS eerder in deze beslissing concludeerde dat u uw afkomst niet aannemelijk maakte. Bijgevolg maakt u ook uw vrees voor vervolging op basis van deze gronden niet aannemelijk.

De bijkomende stukken die werden neergelegd na de beroepsprocedure kunnen bovenstaande appreciatie evenmin ombuigen. Wat betreft de brief van uw advocaat en verwezen wordt naar het arrest nr. 197 842 van de RVV dient opgemerkt dat de Raad steeds individuele gevallen beoordeelt en andere arresten geen precedentswaarde hebben, noch bindend zijn. Betreffende de opmerkingen die uw advocaat aanhaalt over uw psychische gezondheid, dient onderstreept te worden dat zij zich baseerde op een verslag van een dokter die in het verslag zelf schreef dat u 'vermoedelijk' lijdt aan een post-traumatisch stress syndroom (PTSD). Echter, uit dit verslag komt niet naar voren dat deze PTSD een vaststaand feit betreft. In de brief van uw voogd wordt eveneens verwezen naar het feit dat u vermoedelijk lijdt aan een PTSD (zie map "documenten").

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert vier middelen aan.

- In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van de volgende bepalingen:

*" - Schending van artikel 22 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind;
- Schending van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet;
- Schending van artikel 2 van het Koninklijk Besluit van 22 juli 2003, tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;
- Schending van artikel 14 van het Koninklijk Besluit van 22 juli 2003, tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;
- Schending van de zorgvuldigheidsplicht;
- Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering."*

Verzoeker synthetiseert dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met zijn kwetsbaarheid als minderjarige die lijdt aan een psychologisch trauma. De bestreden beslissing verwijst louter naar de beslissing die werd genomen in hoofde van zijn oom Q.H. en meent dat *"Dit doet ze gemakshalve omdat uw Raad oordeelde dat verweerder geen rekening mag houden met het problematische verhoor waar verzoeker is dichtgeklapt door de stress"*.

Verzoeker stelt geboren te zijn op 30 november 2005 en bijgevolg nog minderjarig te zijn. Hij wijst erop dat hij aldus een bijzondere bescherming geniet op grond van artikel 22 van het Kinderrechtenverdrag en dat het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarin verschillende concrete garanties werden ingebouwd voor de behandeling en beoordeling van verzoeken om internationale bescherming van minderjarigen. Volgens verzoeker blijkt uit de bestreden beslissing niet dat *in casu* rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, hetgeen nochtans primordiaal is. Tevens stelt verzoeker dat het principe van het *"voordeel van de twijfel"* bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming op een ruime manier moet worden toegepast. Hij verwijst naar zijn tweede middel. Hij verwijst tevens naar de website van het Commissariaat-generaal en naar artikel 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003.

Uit de verplichte behandeling door een gespecialiseerde medewerker van het Commissariaat-generaal volgt dat tijdens het persoonlijk onderhoud een open vraagstelling dient te worden gebruikt en een bijzondere aandacht voor de kwetsbaarheid van de minderjarige. Volgens hem komt deze bijzondere behandeling niet uit het administratief dossier naar voren.

Opnieuw verwijst verzoeker naar de website van het Commissariaat-generaal. De vaststelling dat de bestreden beslissing zich uitsluitend baseert op de beslissing genomen in hoofde van zijn oom staat volgens hem haaks op bovenstaande bepalingen. Een eerdere beslissing genomen in hoofde van zijn oom en in hoofde van verzoeker werd reeds vernietigd door de Raad (respectievelijk RvV 16 maart 2018, nr. X en RvV 16 maart 2018, nr. X). In het vermelde vernietigingsarrest in hoofde van verzoeker oordeelde de Raad volgens verzoeker dat de commissaris-generaal zich niet kan beroepen op de verklaringen van verzoeker afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud, gelet op de impact van zijn emotionele toestand op zijn verklaringen. De commissaris-generaal hield aldus geen rekening met verzoekers bijzonder procedurele noden en kwetsbaarheid. Verzoeker meent dat het feit dat de Raad oordeelt dat de commissaris-generaal geen beroep kan doen op zijn verklaringen, de commissaris-generaal niet ontslaat van de plicht om verzoekers kwetsbaarheid in rekening te brengen. Door zich uitsluitend te baseren op de verklaringen van zijn oom, schendt de commissaris-generaal dan ook zijn zorgvuldigheidsplicht, aldus verzoeker. De bestreden beslissing vermeldt louter dat hij bijzondere procedurele noden gekregen heeft omwille van zijn minderjarigheid, doch uit de bestreden beslissing blijkt niet dat deze werden nageleefd of dat zijn minderjarigheid voor het overige in rekening werd gebracht. De commissaris-generaal heeft na voormeld vernietigingsarrest van de Raad geen nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd noch een nieuwe beoordeling gemaakt van verzoekers verklaringen. De bewering dat het persoonlijk onderhoud werd afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar en dat rekening werd gehouden met verzoekers minderjarigheid bij de beoordeling van zijn verklaringen, blijkt volgens verzoeker dan ook *“fundamenteel onwaar”* te zijn. De bestreden beslissing bevat immers geen geïndividualiseerde motivering in hoofde van verzoeker, doch baseert zich enkel op de beslissing van zijn oom.

Verzoeker meent bovendien dat de commissaris-generaal zich bij de beoordeling van verzoekers mentale toestand *“probeert (...) zichzelf te ontdoen van haar plicht om de minderjarigheid en de psychologische kwetsbaarheid van verzoeker in rekening te brengen (...)”*. De voogd van verzoeker heeft in een commentaar op de bestreden beslissing een uitgebreid antwoord geformuleerd op de conclusie van verweerster betreffende de psychologische toestand van verzoeker. Hij merkt terecht op dat verweerster probeert de mentale gezondheidstoestand van verzoeker te minimaliseren door het belang van het medisch verslag te relativeren. Verzoeker citeert uit de commentaar van zijn voogd D.C.. Hij wijst erop dat het desbetreffende verslag een specifiek attest betrof van een jeugd- en kinderpсихиater (verzoekschrift, stuk 5) die geen uitsluitsel gaf over de diagnose omdat zij nog onvoldoende zicht had op het trauma van verzoeker, doch uitgebreid aangaf welke behandeling opportuun is voor verzoeker. Hij verwijst tevens naar een medisch attest van dr. H. Vandemaele die stelt dat verzoekers bedplassen een psychologische oorzaak heeft.

Verzoeker uit verder kritiek op het feit dat zijn tweede persoonlijk onderhoud zou afgenomen zijn door een gespecialiseerd dossierbehandelaar. Hij citeert uit zijn verklaringen waaruit blijkt dat hij begon te huilen omdat hij zijn moeder miste, doch de dossierbehandelaar heeft op geen enkel moment voorgesteld om het persoonlijk onderhoud te onderbreken, waarna verzoeker er *“effectief nauwelijks in geslaagd [is] om nog een zin uit te brengen”*. Hij wijst erop dat hij schuchter is, onder de indruk was van het verloop van het persoonlijk onderhoud en zijn moeder miste. De commissaris-generaal hield echter geen rekening met deze context en met zijn kwetsbaarheid. Verzoeker meent verder dat de beoordeling van de Raad in voormeld vernietigingsarrest dat geen rekening kan gehouden worden met verzoekers verklaringen, niet betekent dat de bestreden beslissing helemaal geen rekening meer kan houden met zijn verklaringen. Verzoeker kon tijdens het eerste persoonlijk onderhoud wel verklaringen afleggen die niet werden in rekening gebracht bij de beoordeling van zijn verklaringen. Hij verwijst naar zijn tweede middel. Hij betreurt dat hij niet heeft genoten van een ruime toepassing van *“het voordeel van de twijfel”* en dat de bestreden beslissing vooringenomen is in zijn hoofde.

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“- Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;

- Schending van de medewerkingsplicht van artikel 4 lid 1, 2 en 3 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011;

- Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.”

Verzoeker bespreekt het begrip *“vluchteling”*, zoals gedefinieerd in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en past de elementen van deze definitie toe.

Verzoeker koestert wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging en hij had geen andere keuze dan zijn land van herkomst, Afghanistan, te verlaten. Verzoeker kan niet terug naar Afghanistan omdat hij een vrees voor vervolging heeft omwille van de taliban. Bovendien vertoont hij een kwetsbaar profiel.

Hij benadrukt andermaal dat de bestreden beslissing zich enkel baseert op verklaringen van zijn oom Q.H. en verwijst naar zijn eerste middel. Hij wijst erop dat de commissaris-generaal, ondanks voormelde vernietigingsarresten van de Raad, de motivering van zijn eerste beslissing grotendeels overneemt. Hij verwijst vervolgens naar de medewerkingsplicht en volhardt dat hij tot zijn vertrek naar België verbleef in het dorp Kampirak in het district Dand-e-Gori in de provincie Baghlan. De bestreden beslissing baseert zich op de beslissing in hoofde van verzoekers oom Q.H..

De commissaris-generaal heeft in deze beslissing echter geen rekening gehouden met het feit dat zijn oom over een bijzonder kwetsbaar profiel beschikt, als *“niet-geschoolde landbouwer en veehouder met een uitgesproken laag profiel”*. Verzoeker merkt op dat het profiel niet werd betwist in de eerste beslissing die genomen werd door commissaris-generaal in hoofde van zijn oom, noch ter zitting bij de Raad en dat dit profiel bevestigd werd door de Raad in beroep (RvV 16 maart 2018, nr. X). Hij meent verder dat dit profiel enerzijds niet wordt betwist in de huidige bestreden beslissing, doch dat anderzijds de commissaris-generaal het ongeschoold profiel van zijn oom in vraag stelt, door te motiveren dat, zonder deze opnieuw te horen, zijn verklaringen over zijn analfabetisme worden ondermijnd door de handtekening waarmee hij zijn verklaringen bij aanvang van de procedure ondertekende. Verzoeker citeert uit de commentaar van zijn voogd (verzoekschrift, stuk 4) en herhaalt hieruit dat *“de ‘handtekening’ van de oom puur een krabbel [is] die hij heeft leren zetten.”* Hij verwijst hierbij naar een bij het verzoekschrift gevoegd attest waaruit het analfabetisme van zijn oom kan blijken (verzoekschrift, stuk 12) en naar de commentaar van zijn voogd waaruit blijkt dat zijn sociaal assistente niet kon geloven dat diens analfabetisme in twijfel wordt getrokken. Verzoeker meent verder dat in de bestreden beslissing, in weerwil van voormeld arrest van de Raad, het ongeschoold profiel van zijn oom wordt gerelativeerd waardoor de commissaris-generaal zijn zorgvuldigheidsplicht tracht te ontlopen. Hij citeert andermaal uit de commentaar van zijn voogd en voert zelf aan dat de ongeschooldheid van zijn oom hem bemoeilijkt om zijn eigen leefwereld in tijd en ruimte te situeren. Hij citeert tevens uit informatie van UNHCR (verzoekschrift, stuk 6) waaruit volgens hem blijkt dat de scholingsgraad van een verzoeker om internationale bescherming een bepalend element is voor diens geloofwaardigheid en meent dan ook dat *“dat de oom van verzoeker niet kon antwoorden op de vragen van verweerster betreffend de tijd en ruimte van zijn eigen leefwereld heeft aldus niets te maken met zijn geloofwaardigheid, maar wel met zijn cognitieve vaardigheden”*. Hij citeert tevens andermaal uit de opmerkingen van zijn voogd waaruit meer duidelijkheid zou moeten blijken over het denkproces van zijn oom. Hij besluit dan ook dat het *“onbegrijpelijk”* is dat het profiel van zijn oom wordt betwist door de commissaris-generaal, terwijl de Raad in voormeld vernietigingsarrest volgens hem hierover uitsluitel heeft geboden.

Verzoeker benadrukt tevens dat de Raad erop gewezen heeft dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn ooms ongeschoold en ongeletterd profiel en dat er onrealistische verwachtingen werden gesteld aan verzoeker betreffende elementaire kennis over zijn regio van herkomst, waarbij de geografische -, politieke - en veiligheidssituatie geen elementaire kennis uitmaakt voor zijn oom indien rekening gehouden wordt met zijn profiel. Verzoeker meent dat *“om die reden beval de Raad verweerster expliciet om haar begrip van ‘elementaire kennis’ te herzien gezien het specifieke profiel van de oom”*. Bovendien oordeelde de Raad volgens verzoeker dat de commissaris-generaal de informatie die zijn oom verleende over zijn dagdagelijkse en onmiddellijke leefwereld niet heeft onderzocht.

Verzoeker besluit hieruit dat: *“Ondanks de duidelijke instructie van uw Raad naar verweerster om een nieuwe beslissing te nemen en de verstrekte informatie opnieuw te evalueren, rekening houdende met het profiel van de oom verzoeker dat niet betwist wordt, legt verweerster dit naast zich neer. Ze herneemt schaamteloos haar motivatie van de eerste, vernietigde beslissing en herhaalt dat het de oom ontbreekt aan elementaire kennis betreffende zijn regio van herkomst en zijn onmiddellijke leefwereld. Deze kennis betreft volgens verweerster de geografische en politieke situatie en de veiligheidssituatie.”* Hij citeert hierbij andermaal uit de commentaar van zijn voogd en meent dat deze terecht opmerkt dat de vereisten die de commissaris-generaal aan de elementaire kennis van zijn oom *“hem net verdacht zou doen lijken”*, gezien uit de persoonlijke onderhouden naar voren kwam dat verzoekers oom een zeer afgesloten leven leidde en dat het publieke leven hem niet aanbelangde, zodat het aannemelijk is dat hij hier niets over kan vertellen.

Verzoeker citeert uit informatie van UK Home Office (verzoekschrift, stuk 8) waaruit volgens hem blijkt dat de commissaris-generaal de verplichting heeft om de *“persoonlijke eigenschappen”* van verzoekers om internationale bescherming in rekening te brengen.

Hij verwijst tevens naar informatie van UNHCR inzake een beslissing van het Tsjechische Hooggerechtshof waar het Hof een beslissing vernietigde waarbij een ongeschoolde en ongeletterde verzoeker internationale bescherming werd geweigerd omwille van zijn gebrekkige politieke en geografische kennis van zijn regio van herkomst.

Het Hof wees op het belang van “*culturele sensitiviteit*” waarbij er een verschil bestaat over de betekenis van “*elementaire kennis*” afhankelijk van de regio en samenleving waarvan verzoeker afkomstig is. Verzoeker merkt bovendien op dat zijn oom tijdens de persoonlijke onderhouden erg gestresseerd raakte omdat hij niet kon antwoorden op de vragen inzake administratieve indeling en politieke personen, zodat hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud niet meer op vragen kon antwoorden die hij eigenlijk wel wist.

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal een foutieve beoordeling maakt op basis van “*een zeer selectieve lezing*” van de notities van de persoonlijke onderhouden. Hij verwijst andermaal naar de commentaar van zijn voogd. Verzoeker merkt op dat de commissaris-generaal, ondanks de instructie van de Raad om bijkomend onderzoek te verrichten en de vraag van zijn advocaat, hem niet heeft opgeroepen voor een bijkomend persoonlijk onderhoud. Hij licht toe dat: “*Op zich is een nieuw verhoor niet noodzakelijk, maar het verwondert daarom wel dat verweerster 7 maanden heeft gewacht om de bestreden beslissing te nemen. In deze periode heeft verweerster noch de eerste verklaringen van verzoeker opnieuw geëvalueerd noch verzoeker opgeroepen voor een nieuw verhoor. Nochtans zijn er voldoende elementen in het dossier, zoals het kwetsbare profiel van verzoeker dat uw Raad erkent, die nopen tot een andere conclusie dan deze uit de bestreden beslissing. Uit voorgaande informatie en rekening houdende met het profiel van verzoeker is het intussen duidelijk dat verzoeker, naar zijn beste vermogen, zijn afkomst heeft kunnen bewijzen.*” Verzoeker heeft tijdens het eerste persoonlijk onderhoud informatie verschaft over zijn herkomst, doch hiermee werd geen rekening gehouden in de bestreden beslissing. Verzoeker citeert uit zijn verklaringen over zijn levensomstandigheden, zijn reisweg en zijn asielmotieven.

De commissaris-generaal heeft evenmin rekening gehouden met het profiel van zijn oom, “*een analfabete landbouwer en was tot zijn vlucht nauwelijks buiten de ruimere omgeving van zijn dorp, Kampirak geweest.*”

Verzoeker gaat vervolgens in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing in hoofde van zijn oom. Waar deze stelt dat zijn oom de reistijd tussen zijn dorp Kampirak en de dorpen Tundra en Shuluktu verkeerd inschat, wijst verzoeker erop dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zijn oom afstanden uitdrukt in tijd, terwijl de bestreden beslissing verwijst naar afstand in kilometer: “*Een afstandsverschil in km van een 7-tal km is in bergachtig gebied wat betreft de reistijden zeer weinigzeggend.*” Hij wijst erop dat dit tevens bevestigd werd in voormeld vernietigingsarrest van de Raad en meent dat “*in de bestreden beslissing laat verweerster heel duidelijk doorschijnen dat ze niet akkoord gaat met de bovenstaande argumentatie. Ze probeert zich nu als kenner van de lokale geografie te positioneren, omdat uit satellietbeelden kan uitmaken dat er meerdere bergen liggen tussen Kampirak en Tundra. Door deze bergen, moet de reistijd ‘sowieso’ langer zijn.*” De Raad stelde in voormeld vernietigingsarrest volgens verzoeker echter dat eventuele hoogteverschillen slechts een element zijn die de reistijd kunnen verklaren, doch de commissaris-generaal brengt geen “*harde bewijzen aan*” die de reistijd naar beide dorpen kunnen vaststellen.

Verzoeker verwijst verder andermaal naar het commentaar van zijn voogd, waarin wordt uiteengezet dat de commissaris-generaal, door een gebrekkige lezing van de notities van de persoonlijke onderhouden van zijn oom, verkeerdelijk stelt dat deze het dorp Tundra situeert op weg naar Pol-i-Khomri. Verzoekers oom situeert dit dorp echter in dezelfde richting als Pol-i-Khomri.

Wat de overige motivering in de bestreden beslissing betreft omtrent de geografische kennis van zijn oom, verwijst verzoeker andermaal naar de commentaar van zijn voogd, die een aantal elementen aanreikt waaruit volgens hem blijkt dat er geen twijfel kan bestaan over verzoekers herkomst en die van zijn oom.

Wat de motivering betreft over het verblijf van verzoekers oom in Pol-i-Khomri, meent verzoeker dat “*verweerster alweer verkeerde en zeer eenzijdige conclusies [trekt]. Over de lengte van de periode waarin de oom in Polikhomri verbleef, werd reeds in het eerste verzoekschrift geargumenteed dat de oom een 15-à 17-tal dagen in Polikhomri verbleef op het ogenblik van de vlucht, twee maanden is de duur van hun reisroute.*” De argumentatie in de bestreden beslissing dat verzoekers oom onvoldoende kennis heeft van deze stad is volgens verzoeker “*onbegrijpelijk*”, omdat de Raad in voormeld vernietigingsarrest volgens hem oordeelde dat de commissaris-generaal te grote verwachtingen stelt aan de kennis van zijn oom hierover, in het licht van zijn korte verblijf aldaar. Verzoekers oom begaf zich enkel naar de stad wanneer hij ziek was.

Verzoeker meent verder dat de motivering in de bestreden beslissing van verzoekers oom over diens gebruik van de radio ingaat tegen de beoordeling van de Raad in voormeld vernietigingsarrest: *“Waar uw Raad in het arrest van 16 maart 2018 oordeelde dat de verklaringen van de oom geïnterpreteerd kunnen worden als een verwijzing naar de mensen die wel luisterden naar de radio, is verweerster toch nog steeds overtuigd dat de oom namen moet kennen van radiozenders. Het is niet duidelijk hoe iemand die niet naar de radio luisterde ineens namen moet kennen van radiozenders. Dit is een onrealistische verwachting in hoofde van verweerster.”*

Verzoeker meent andermaal dat geen rekening werd gehouden met het *“laagbegaafde – ongeschoolde profiel”* van zijn oom van analfabete landbouwer die nooit buiten zijn dorp ging. Hij merkt verder op dat de Raad, in voormeld vernietigingsarrest, en zijn voogd herhaaldelijk benadrukten dat verzoekers oom duidelijke verklaringen kon geven over zijn dagelijkse leven. Dit vormt een duidelijke indicatie van diens verblijf in zijn regio van herkomst, doch de commissaris-generaal is hieraan voorbijgegaan. Hij citeert uit de notities van de persoonlijk onderhoud van zijn oom, waaruit blijkt dat deze *“leefde werkelijk een zeer afgesloten leven, zo valt het ook op dat hij, wanneer hij over de omgeving vertelt en de routes tussen dorpen, dit doet in het kader van de routes die hij als herder met zijn schapen aflegde”*.

Verzoeker besluit dat:

“Niet alleen kent de oom de verschillende wijken van Kampirak, ook omliggende dorpen waar hij met zijn vee langskwam, tot zelfs bergen, bergtoppen en valleien worden opgesomd, net zoals de namen en de toestand van de wegen, afstanden, namen van burens, van de plaatselijke imam... Waar zo’n detail al eens fout loopt, vinden we dit terug in de “motivering”, maar wie de interviews zelf leest krijgt toch een bijzonder rijk geïllustreerd en veelal niet in de beslissing van het door verweerster gecontesteerde verhaal.

Ook uit het accent / dialect van de oom van verzoeker en van verzoeker zelf valt trouwens duidelijk af te leiden uit welke streek zij afkomstig zijn. De voogd biedt daarnaast nog een uitgebreide argumentatie in zijn Commentaar over de informatie die verzoeker heeft gegeven over zijn herkomst uit Afghanistan en zijn geografische kennis, waardoor er geen twijfel meer kan bestaan over verzoeker zijn afkomst (stuk 4, Commentaar van de voogd D.C. van 12 november 2018, p.6-11)

De oom van verzoeker heeft eigenlijk nauwelijks notie van de politiek in zijn land, de administratieve indeling. Hij leefde een érg teruggetrokken leven en politiek heeft hem nooit geïnteresseerd. Als de radio opstond luisterde hij zelf nooit echt mee naar het nieuws.

De zaken die de oom van verzoeker wist te vernoemen, commandant Zabi, de naam van de Ismaeli-leider Said Kayhan, de namen van de personen die door de Taliban werden gefolterd, zijn dat die zaken die hem zijn bijgebleven via wat werd verteld. In zijn Commentaar licht de voogd toe dat de oom de informatie over de Taliban zelf heeft aangebracht. Tijdens het gehoor kwam dit amper ter sprake, maar het verhindert verweerster niet om hier een volledige paragraaf aan te besteden (stuk 4, Commentaar van de voogd D.C. van 12 november 2018, p.11-12).

De kennis die hij heeft is inderdaad eerder fragmentarisch en weinig in de diepte, maar hieruit kan absoluut niet automatisch worden afgeleid dat de oom verzoeker zaken zou willen achterhouden, weigert duidelijkheid te verschaffen over zijn afkomst.

Zoals reeds in 4.1.2.1 werd aangehaald, heeft verweerster geen of op zijn minst veel te weinig rekening gehouden met het profiel van de oom van verzoeker als ongeschoolde landbouwer / herder met een uitgesproken ongeschoold, laagbegaafd profiel.

Deze cognitieve dissonantie in hoofde van verweerster zet zich verder door in haar veronderstelling dat de oom van verzoeker toch had aangegeven naar het nieuws te luisteren en op het ogenblik waar verweerster tegenstrijdige verklaringen van hem over zijn familie denkt te kunnen ontwaren. (stuk 8, Commentaar van de voogd D.C. tegen de beslissing van het CGVS van 16 juni 2017, p. 6-9)

Verweerster deed overduidelijk aan ‘cherry-picking’ wat betreft de verklaringen van de oom van verzoeker, waar ze hem eigenlijk net, vanuit begrip voor zijn kwetsbare profiel, net het voordeel van de twijfel had moeten gunnen.

Verzoeker verwijst eveneens integraal naar de commentaren van zijn voogd (stuk 4, Commentaar van de voogd D.C. van 12 november 2018; stuk 8 Commentaar van de voogd D.C. tegen de beslissing van het CGVS van 16 juni 2017) ter verduidelijking en ondersteuning van de argumentatie.”

Verzoeker wijst er vervolgens op dat hij in Afghanistan vervolging vreest omwille van het werk van zijn vader als dorpsvertegenwoordiger. Verzoeker maakt bovendien deel uit van de Ismaeli, een gemeenschap waarbinnen tot op zeker niveau andere maatschappelijke gewoontes en mores heersen dan binnen de rest van de Afghaanse samenleving.

Hij citeert uit landeninformatie (verzoekschrift, stukken 12-13) waaruit kan blijken dat *“Ibadi-Hazara’s”* vervolging vrezen van de taliban. Hij besluit hieruit dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn kwetsbaar profiel.

- In een derde middel acht verzoeker volgende bepalingen geschonden:

*“- Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;
- Schending van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet;
- Schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève;
- Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.”*

Verzoeker synthetiseert dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn specifieke, kwetsbare profiel. Hij heeft een risicoprofiel als jonge man *“of potential fighting age”* omwille van zijn leeftijd. Bovendien loopt hij gevaar omdat hij behoort tot de sjiitische minderheidsgroep Hazara. Daarnaast brengt zijn langdurig verblijf in het Westen een bijkomend risico met zich mee.

Verzoeker voert aan dat zijn individuele omstandigheden en de context waarin hij zich bevindt in acht moet worden genomen bij het nemen van een beslissing. Het is opvallend dat de bestreden beslissing volledig voorbijgaat aan de UNHCR's *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018 en de hierin uitvoerig uitgewerkte *‘Potential Risk Profiles’*.

Verzoeker loopt immers, naast zijn persoonlijke problemen met de taliban, het risico om gedwongen gerekruteerd te worden door deze groepering of door pro-regeringstroepen. Over dit laatste risico wordt in de bestreden beslissing niet gemotiveerd. Hij citeert uit de UNHCR *‘Eligibility Guidelines’* inzake het risicoprofiel voor jonge mannen *“of fighting age”*.

Daarnaast beschikt verzoeker nog over een uitgesproken risicoprofiel als door zijn etniciteit als sjiitische Hazara. Hij citeert uit informatie van UNHCR en de UK Home Office (verzoekschrift, stukken 12 en 14) over dit risicoprofiel en naar informatie van UNAMA (verzoekschrift, stukken 15-17) waaruit blijkt dat zijn vrees voor ontvoering geloofwaardig is voor iemand met zijn etniciteit en religie.

Verzoeker meent daarnaast dat hij tevens een risico loopt door zijn langdurig verblijf in het Westen, gezien zijn procedure tot het bekomen van internationale bescherming reeds drie jaar loopt en volgens hem *“onnodig verlengd [is] door verweerster omdat ze zich weigert te schikken naar het oordeel van de Raad.”* De bestreden beslissing dateert van oktober 2018, terwijl het voormeld vernietigingsarrest van de Raad dateert van zeven maanden daarvoor. Hij citeert uit de UNHCR *‘Eligibility Guidelines’* inzake het risicoprofiel voor verwesterde terugkeerders uit Europa en wijst erop dat de bestreden beslissing niet motiveert omtrent dit risicoprofiel.

- In een vierde middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

*“Schending van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet;
Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.”*

Verzoeker geeft een korte theoretische toelichting over de subsidiaire beschermingsstatus en meent dat *“de subsidiaire bescherming dient te worden afgewogen tegenover het land van herkomst van verzoeker”*. Verzoeker benadrukt dat hij over de Afghaanse nationaliteit beschikt en afkomstig is uit het district Dand-e-Ghori in de provincie Baghlan. Hij verwijst naar zijn tweede middel waaruit blijkt dat zijn oom voldoende informatie heeft gegeven over zijn leefwereld en zijn verblijf in zijn regio van herkomst. Hij wijst erop dat de commissaris-generaal de verplichting heeft om, aangaande volatiele situaties, de meest actuele veiligheidssituatie te beoordelen.

Verzoeker gaat vervolgens in op de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan. De aanwezigheid van de taliban is de grootste bedreiging voor de veiligheid in verzoekers district en provincie, gezien de terreurbeweging geregeld aanslagen pleegt om hun positie te bestendigen. Uit de recente informatie blijkt dat in verzoekers district *“open combat”* plaatsvindt tussen de taliban en het leger. Verzoeker citeert uit informatie van XinhuaNet, EASO, VRTnws en Aljazeera (verzoekschrift, stukken 18-22) inzake de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, dat *“oorlogsgebied”* betreft.

Verzoeker gaat vervolgens in op de veiligheidssituatie in Afghanistan. In UNHCR's *“Guidelines”* van 30 augustus 2018 omschrijft de organisatie het conflict in Afghanistan als een niet-internationaal gewapend conflict, waarbij de situatie blijft verslechteren.

Het land heeft een impasse bereikt omdat het geen oplossing lijkt te vinden voor de veiligheidsproblemen, de politieke en economische problemen (verzoekschrift, stuk 12). De recente situatie evolueert niet (verzoekschrift, stuk 23).

Zo slaagt het land er niet in om vredesonderhandelingen op te starten en te voeren met de taliban, die nog steeds het land terroriseert en zelfs de macht heeft over meer dan 40% van alle districten in het land (verzoekschrift, stukken 12 en 24).

Ondertussen heeft de taliban in april 2018 een nieuw offensief gelanceerd waarmee ze haar blijvende aanwezigheid en haar continue bedreiging toont. Ze toont met veel machtsvertoon dat het niet inboet aan invloed of aan kracht. Volgens het UNHCR had de taliban begin dit jaar de controle over bijna de helft van alle districten in Afghanistan. Haar macht is alweer toegenomen en dit maakt ze duidelijk door haar aanslagen op te drijven (verzoekschrift, stuk 25).

Het stijgend aantal burgerslachtoffers in Afghanistan is ook te wijten aan de opkomst van Islamitische Staat (verzoekschrift, stukken 12, 23, 26-28). Islamitische Staat toont zich weerbaar en tracht zijn machtspositie te bestendigen. Zijn aanwezigheid bedreigt de reeds zorgwekkende veiligheidssituatie en vormt bijgevolg een bijkomende motivatie voor meer behoedzaamheid in de beoordeling van het veiligheidsrisico. Islamitische Staat zet namelijk de huidige machtsverdeling onder druk, waardoor het zijn aanvallen in eerste instantie richt tot de taliban die de grootste hindernis vormt voor de oprichting van een Kalifaat. De concurrentie tussen beide terreurbewegingen heeft een brute spiraal van geweld ontketend dat het vredesproces belemmert, en de leefbaarheid voor de burgers in de regio aanzienlijk doet verminderen. Helaas eist deze toenemende rivaliteit voornamelijk haar tol van de burgers. Volgens de Verenigde Naties zijn de eerste 6 maanden van 2018 de meest dodelijke geweest sinds de organisatie de balans is beginnen bijhouden vanaf 2009 (verzoekschrift, stuk 29).

Sinds de terugtrekking van de internationale troepen in 2014 is het gewapend conflict duurzaam verhevigd (verzoekschrift, stuk 12). Nochtans lijkt uit het gebrek aan (inter)nationale verslaggeving dat de situatie wel is verbeterd. Dit gebrek is te wijten aan de jarenlange onveranderlijke gewelddadigheid van het conflict. Uiteraard creëert dit een vertekend beeld, want er kan moeilijk beweerd worden dat het land veilig is gezien bovenstaande informatie (verzoekschrift, stuk 30).

Bovendien heeft het EASO in zijn rapport van juni 2018 een risicoperceptie gemaakt over de veiligheidssituatie in Afghanistan omdat het conflict doelgericht geweld gebruikt tegen bepaalde groepen van personen. Verzoeker loopt volgens dit rapport een aanzienlijk risico om slachtoffer te worden van het conflict. Terugkerende personen, namelijk personen die een bepaalde periode in West-Europa hebben verbleven, vormen een risicogroep die in aanmerking komt voor een vluchtelingenstatus. Minstens zou verzoeker in aanmerking moeten komen voor subsidiaire bescherming, gezien EASO - net zoals het UNHCR - vaststelt dat de huidige situatie in Afghanistan te kwalificeren valt als "*intern gewapend conflict*", zoals bedoeld in artikel 15(c) van de "*Kwalificatierichtlijn*" (verzoekschrift, stuk 22).

Alleen al van januari 2018 tot augustus 2018 zijn er 19 988 veiligheidsincidenten geregistreerd. Ook uit het rapport "*General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul*", laatst geüpdatet op 11 september 2018, blijkt een stijging van het geweld in Afghanistan (verzoekschrift, stukken 31-32).

Zoals reeds vermeld is het grootste gevaar in Afghanistan te wijten aan de politieke instabiliteit en de onmogelijkheid van de autoriteiten om de terreurbewegingen de taliban en Islamitische Staat te domineren. De rivaliteit tussen beide terreurbewegingen drijft het geweld in het land op (verzoekschrift, stukken 12 en 24).

Ook volgens de Belgische diplomatie is de veiligheidssituatie in Afghanistan zeer problematisch en worden de reizen ten zeerste afgeraden (verzoekschrift, stuk 33).

Uit deze informatie volgt dat de algemene veiligheidssituatie in geheel Afghanistan dramatisch is geworden. Dit op zodanige wijze dat subsidiaire bescherming zich opdringt voor alle personen die hun Afghaanse nationaliteit kunnen bewijzen.

Bovendien is de interpretatie van de commissaris-generaal van de subsidiaire beschermingsstatus te beperkt. Hij focust zich op de aanwezigheid van een aanhoudend gewapend conflict in een regio teneinde al dan niet de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Hij verwaarloost echter de humanitaire gevolgen die een gewapende conflict met zich meebrengen.

Ook al neemt de ernst van het gewapend conflict in een bepaalde regio af, het geweld blijft sluimeren. Er is slechts sprake van een *“schijnbare stabiliteit”* en de levensomstandigheden blijven mensonwaardig. Zolang de veiligheidssituatie in de omliggende regio's niet verbeterd, blijft de dringend nodige adequate humanitaire hulp uit (verzoekschrift, stuk 23).

Het is op heden niet aangewezen om mensen terug te sturen naar een dermate onveilig en onstabiel land. Verzoeker besluit dat:

“In het huidige verzoekschrift werden er voldoende elementen naar voren geschoven die de bestreden beslissing tegenspreken. Uw Raad heeft in zijn arrest van 16 maart 2017 verweester duidelijk bevolen om alle informatie opnieuw te evalueren, maar verweester blijft halsstarrig vasthouden aan haar oorspronkelijke beoordeling. De kwetsbaarheid van verzoeker moet dringend in rekening worden gebracht, net zoals de beoordeling van Uw Raad die verweester vaak wegwuift, want hij heeft nood aan veiligheid en stabiliteit.

Gezien het trauma en zijn jonge leeftijd dringt internationale bescherming zich op. Verzoeker wil er dan ook op aandringen dat een definitieve beslissing wordt genomen in zijn dossier. Op zijn minst staat inmiddels vast dat hij afkomstig is uit oorlogsgebied.

Verweester is blind voor de werkelijkheid. Rekening houdende met bovenstaande feiten is het duidelijk onterecht dat verweester geen subsidiaire bescherming toekent aan verzoeker.”

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep worden volgende documenten gevoegd:

- RvV 16 maart 2018, nr. 201 208 (stuk 3);
- commentaar van zijn voogd D.C. van 12 november 2018 (stuk 4);
- een medisch verslag van dr. S. Vandeputte van 5 september 2017 (stuk 5);
- een medisch attest van dr. H. Vandemaele van 5 november 2018 (stuk 6);
- het *“Beyond proof: Credibility assessment in EU asylum systems”* rapport van UNHCR van mei 2013 (stuk 7);
- RvV 16 maart 2018, nr. 201 207 (stuk 8);
- een verklaring van F.K. van de Open School Ieper (stuk 9);
- de *“Asylum policy instruction: Assessing credibility and refugee status”* van UK Home Office van 6 januari 2015 (stuk 10);
- commentaar van zijn voogd D.C. tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 16 juni 2017 (stuk 11);
- de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018 (stuk 12);
- het artikel *“Afghanistan's Shi'a brace for more attacks on Ashura Holiday”* van 19 september 2018 van Radio Free Europe (stuk 13);
- het rapport *“Country policy and information note Afghanistan: Hazaras”* van UK Home Office van augustus 2018 (stuk 14);
- het rapport *“Afghanistan Midyear update on the protection of civilians in armed conflict: 1 January to 30 June 2018”* van UNAMA (stuk 15);
- het rapport *“Afghanistan Midyear Report 2017 on the protection of civilians in armed conflict”* van juli 2017 (stuk 16);
- het rapport *“Afghanistan Midyear Report 2016 on the protection of civilians in armed conflict”* van juli 2016 (stuk 17);
- het artikel *“Taliban loses ground as Afghans operations continue in northern region”* van 9 november 2018 van XinhuaNet (stuk 18);
- EASO-rapport *“Afghanistan Security Situation - Update”* van mei 2018 (stuk 19);
- het artikel *“Drie offensieven van talibanrebellens op enkele dagen tijd in Afghanistan”* van 15 augustus 2018 van VRTnws (stuk 20);
- het artikel *“Afghan government continues to lose ground to Taliban: Sigar”* van 1 november 2018 van Aljazeera (stuk 21);
- EASO-rapport *“Country Guidance: Afghanistan”* van juni 2018 (stuk 22);
- het artikel *“In Afghanistan, a 17-Year stalemate”* van 20 november 2018 van Foreign Policy (stuk 23);
- het artikel *“Why Afghanistan is more dangerous than ever”* van 14 september 2018 van bbc.com (stuk 24);
- het artikel *“Taliban Demonstrates Resilience With Afghan Spring Offensive”* van 2 juni 2018 van jamestown.org (stuk 25);
- het artikel *“Aantal burgerdoden in Afghanistan loopt op, ook vandaag weer aanslag”* van 15 juli 2018 van nos.nl (stuk 26);
- het artikel *“Islamic State a deadly Force in Kabul”* van 6 april 2018 van jamestown.org (stuk 27);

- het artikel *"How the Islamic State got a foothold in Afghanistan"* van 21 maart 2018 van washingtonpost.com (stuk 28);
- het artikel *"Highest recorded civilian deaths from conflict at mid-year point"* van 15 juli 2018 van UNAMA (stuk 29);
- het artikel *"Afghan leader's offer to Taliban is a last-ditch gamble for peace"* van 28 februari 2018 van theguardian.com (stuk 30);
- Rapport *"Afghanistan Context analysis"* van 11 oktober 2018 van ngosafety.org (stuk 31);
- EASO-rapport *"General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul"* van 11 september 2018 (stuk 32);
- Reisadvies Afghanistan van de Belgische Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken van diplomatie.belgium.be (stuk 33).

De Raad merkt op dat stuk 5 reeds werd voorgelegd en zich in het administratief dossier bevindt (administratief dossier verzoeker, stuk 7).

2.1.3. In een nota met opmerkingen betoogt de commissaris-generaal dat geen gegronde middelen werden aangevoerd.

2.1.4. In een aanvullende nota van 1 februari 2019 voegt verzoeker de volgende documenten:

- commentaar van zijn voogd D.C. op de nota met opmerkingen van de commissaris-generaal (stuk 34);
- het artikel *"U.S. to withdraw about 7000 troops from Afghanistan, officials say"* van nytimes.com van 20 december 2018 (stuk 35);
- het artikel *"Is it safe for Europe to force Afghan migrants to return home?"* van 31 december 2018 van csmonitor.com (stuk 36);
- het artikel *"Zeker vijftien doden bij aanvallen Taliban in Afghanistan"* van 1 januari 2019 van nrc.nl (stuk 37).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht, en een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen laat niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Verzoeker is de neef van Q.H., wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 226 513. Verzoeker beroept zich in het kader van onderhavige beroepsprocedure in wezen op dezelfde feiten, middelen en argumenten als deze die door zijn oom Q.H. werden aangevoerd, namelijk de bedreigingen aan het adres van hun familie door de taliban naar aanleiding van het beroep van verzoekers vader als volksvertegenwoordiger in het dorp Kampirak in het district Dand-e-Ghori in de provincie Baghlan.

De Raad heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekers oom Q.H. verworpen, omdat geoordeeld werd dat geen geloof kan worden gehecht aan diens verklaringen over zijn vermeende herkomst uit het dorp Kampirak in het district Dand-e-Ghori in de provincie Baghlan en dat bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan de feiten die daar zouden hebben plaatsgevonden (RvV 19 april 2019, nr. X). In dit arrest werd geoordeeld dat:

"2.3. Verzoeker slaagt er niet in de aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken. Na lezing van het administratief dossier is de Raad van oordeel dat verzoeker er niet in slaagt om zijn profiel noch zijn herkomst uit het dorp Kampirak, gelegen in het district Dand-e-Ghori van de provincie Baghlan in

Afghanistan aannemelijk te maken. Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Verzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instantie kan beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat uit de informatie in het administratief dossier genoegzaam blijkt dat verzoeker er niet in slaagt om verschillende aspecten van zijn profiel aannemelijk te maken, zijnde (i) zijn analfabetisme, (ii) zijn profiel als landbouwer en veehouder en (iii) zijn lidmaatschap tot de Ismaeli Hazara-gemeenschap.

In de bestreden beslissing werd immers terecht geoordeeld dat verzoekers analfabetisme klemmt met de handtekening waarmee hij de documenten bij aanvang van de procedure heeft ondertekend. Verzoeker kan niet gevolgd worden dat deze handtekening slechts een "krabbel" betreft, gezien uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat hij meermaals een gelijklopende geschreven handtekening plaatste. Verzoeker verklaarde bovendien tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat hij een facebook account had aangemaakt voor zijn neefje (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 6, p. 4). Verzoekers latere verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij geen facebook kan gebruiken (Ibid.) zijn dan ook inconsistent met de voorgaande verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud, die verder afbreuk doet aan zijn beweringen analfabeet te zijn. Het door verzoeker bijgevoegde attest van F.K. (verzoekschrift, stuk 5) vormt geen afdoende bewijs ter staving van verzoekers analfabetisme, nu hieruit niet kan blijken dat de test waarop de conclusies in het attest gebaseerd werden opgesteld werd in verzoekers moedertaal, het Dari. Waar gewezen wordt op de reactie van zijn sociaal assistente toen die vernam dat verzoekers analfabetisme in twijfel getrokken werd, merkt de Raad op dat dergelijke getuigenis geen objectieve bewijswaarde heeft en aldus niet volstaat om verzoekers analfabetisme te staven.

Voorgaande vaststellingen met betrekking tot verzoekers analfabetisme gelden temeer nu de Raad kan vaststellen dat verzoeker zijn profiel als landbouwer en veehouder evenmin aannemelijk maakt. De Raad merkt immers op dat het niet aannemelijk is dat verzoeker, als landbouwer, niet zou weten in welk seizoen hij vertrok uit zijn dorp en welke gewassen op dat moment groeiden (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 8, p. 10; Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 6, p. 15). Dergelijke kennis vormt immers een essentieel element van verzoekers dagelijkse leefwereld, zodat bovenstaande vaststelling afbreuk doet aan verzoekers aangemeten profiel van landbouwer en veehouder. Dergelijke vaststellingen volstaan opdat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers profiel van ongeschoolde landbouwer.

Verzoekers verklaringen over zijn identiteit, profiel en herkomst worden bovendien verder ondergraven doordat uit de motivering van de bestreden beslissing genoegzaam kan blijken dat zijn kennis over zijn eigen geloofsgemeenschap, de Ismaeli, lacunair is. De Raad is hierbij van oordeel dat verzoekers lidmaatschap tot de Ismaeli-geloofsgemeenschap een essentieel element uitmaakt van zijn identiteit en dat dit bovendien, zoals blijkt uit de door verzoeker toegevoegde informatie over de levensomstandigheden voor Ismaeli, een invloed heeft op zijn levensomstandigheden in zijn land van herkomst. Er kan dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn eigen geloofsgemeenschap. Gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing is dit echter niet het geval.

De argumentatie van de voogd van zijn neef in diens commentaar dat de Ismaeli's een sekte zijn waarbij een groot belang wordt gehecht aan vertrouwelijkheid, biedt geen afdoende verschoning voor verzoekers lacunaire kennis met betrekking tot zijn eigen geloofsgemeenschap.

Waar in de commentaar van de voogd van zijn neef kan blijken dat verzoeker wel degelijk enige kennis heeft van de Ismaeli merkt verzoeker op dat dit louter blote beweringen betreffen die geen afbreuk kunnen doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing. De commentaar van de voogd van zijn neef inzake verzoekers kennis van Said Kayhan doet geen afbreuk aan de pertinente en terechte vaststelling in de bestreden beslissing dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij meer informatie kan geven over deze persoon die hij zelf opnoemt, quod non in casu.

Waar hij aanvoert dat de commissaris-generaal hierover geen bijkomende vragen stelde, merkt de Raad op dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het noch aan de commissaris-generaal, noch aan de Raad toekomt om de lacunes in verzoekers bewijsvoering op te vullen.

De motivering van de bestreden beslissing op dit punt is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad: "Eveneens kan worden vermeld dat u enerzijds stelt dat uw geloofsgenoten, de ismaeli, onder meer in Polikhomri wonen, maar wanneer vervolgens gevraagd wordt waar zij dan precies woonachtig zijn, moet u het houden op: "Geen idee, Polikhomri is groot, ik ken ze daar niet" (CGVS 1 p.5). Ook dit mag zeer erg verbazen. Dat u werkelijk tot de ismaeli-gemeenschap van Baghlan behoort, is erg weinig geloofwaardig.

Verder haalt u plots aan, wanneer er gesproken wordt over de dorpen Zaimazjid en Todak, dat Said Kayhan de toenmalige president Karzai had uitgenodigd in de Kayan vallei (CGVS 2, p. 11). Gevraagd wie deze Said Kayhan is, zegt u dat hij Mansour heet en dat mensen zeggen dat hij Ismaeli is.

U geeft aan voor de rest niets over de man te weten, zelfs nadat u daartoe twee keer de kans werd geboden (CGVS 2, p. 11). Dit mag zeer erg verbazen aangezien Said Kayhan volgens de informatie waarover het CGVS beschikt een prominent leider van de Ismaeli Sjia-gemeenschap is in de provincie Baghlan (zie administratief dossier). Dat u zelf Ismaeli bent en u toch niet in staat blijkt om meer informatie te geven over een dergelijke belangrijke figuur, doet de wenkbrauwen eens te meer fronsen en stelt uw bewering van Baghlan afkomstig te zijn verder in een bedrieglijk daglicht."

Verzoekers verweer dat zijn scholingsgraad hem zou verhinderen om kennis te hebben van zijn ruimere geografische en socio-politieke leefwereld klemmt bovendien met bepaalde vaststelling bij aanvang van de procedure (DVZ-verklaring, stuk 17, p. 9-10). Bijvoorbeeld bleek verzoeker wel in staat om de verschillende landen op te sommen waar hij doorheen reisde op weg van Afghanistan naar België. Daarbij verklaarde verzoeker ook dat hij zijn taskara kwijt raakte tussen Turkije en Griekenland. Verzoeker blijkt het verschil te kennen tussen een taskara en een paspoort, waarvan hij stelt dat hij dit laatste document nooit heeft gehad. Tevens gaf verzoeker aan dat hij de reis naar Europa zelf heeft geregeld en betaald, een bedrag van 5000 USD werd hieraan gespendeerd.

Gezien verzoekers profiel van analfabete landbouwer en veehouder niet aannemelijk wordt geacht, kan van hem weldegelijk de kennis kan worden verwacht waaruit blijkt dat hij zijn hele leven in Afghanistan en zijn vermeende regio van herkomst gewoond heeft. Bovendien merkt de Raad op dat de bestreden beslissing terecht oordeelde dat zelfs van een persoon zonder scholing redelijkerwijs kan worden verwacht dat deze doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn beweerd regio van herkomst. De Raad benadrukt, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert in zijn verzoekschrift, dat een beperkte scholing niet inhoudt dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of verzoeker zouden verhinderen zijn directe omgeving en leefwereld te omschrijven. Het commentaar van de voogd van zijn neef inzake zijn denkproces volstaat niet als bewijs dat verzoekers cognitieve vermogens zijn aangetast, gezien hieruit niet kan blijken op basis van welke expertise de voogd tot deze conclusie is gekomen.

Bovendien kan, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert in zijn verzoekschrift, uit zijn verklaringen geenszins blijken dat verzoeker een dermate gesloten leven leidde dat niet van hem kan worden verwacht dat hij in staat is om zijn herkomst toe te lichten en door van middel vragen over zijn geografische en socio-politieke kennis zijn bekendheid kan aantonen met zijn streek van herkomst en zijn sociale en maatschappelijke omgeving in Afghanistan. Verzoeker verklaarde immers dat hij naar een religieuze school en de moskee ging, dat hij met een andere jongen vee ging grazen in de buurt van Kampirak en hiervoor ook naar andere dorpen ging, dat hij meermaals in de stad Phol-i-Khomri is geweest en dat hij contact had met burens en dorpsgenoten (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 8, p. 3, 5-6, 8; Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 6, p. 5, 14). Bovendien verklaarde verzoeker dat zijn broer dorpsvertegenwoordiger was (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 8, p. 9-10).

Gelet op deze vaststellingen kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat hij beter op de hoogte is van de geografische en socio-politieke situatie in zijn land en regio van herkomst. Dit klemmt temeer daar de van verzoeker verwachte kennis minstens deels betrekking heeft op verzoekers dagelijkse leefwereld en eigen leefomgeving, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij een voldoende doorleefde en met objectieve informatie overeenstemmende kennis heeft van zijn eigen leefomgeving, quod non in casu.

De door verzoeker toegevoegde informatie van UNHCR en UK Home Office (verzoekschrift, stukken 6 en 8) en zijn verwijzing naar rechtspraak van het Tsjechische Hooggerechtshof doet aldus geen afbreuk aan bovenstaande pertinente en correcte vaststellingen waaruit genoegzaam kan blijken waarom van verzoeker wel degelijk een bepaalde geografische en socio-politieke kennis wordt verwacht die zijn bekendheid met Afghanistan en zijn regio van herkomst aantoonde. Verzoekers geografische, maatschappelijke en socio-politieke kennis is echter ontoereikend.

Waar verzoeker bovendien aanvoert dat hij erg gestresseerd raakte tijdens het persoonlijke onderhoud, waardoor hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud niet meer kon antwoorden op vragen inzake de administratieve indeling en politieke personen die hij eigenlijk wel wist, merkt de Raad op dat, daar waar aangenomen kan worden dat ieder persoonlijk onderhoud gepaard gaat met enige mate van stress, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en doorleefde verklaringen af te leggen met betrekking tot zijn directe leefomgeving en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met haar beweerd regio van herkomst.

Stress tijdens het persoonlijk onderhoud biedt dan ook geen afdoende verklaring voor verzoekers ontoereikende geografische, maatschappelijke en sociopolitieke kennis van zijn regio van herkomst.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, acht de Raad het in navolging van de bestreden beslissing niet aannemelijk dat verzoeker geen kennis heeft van (i) de hoofdstad van Afghanistan (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 6, p. 11), (ii) andere steden in Afghanistan buiten Phol-e-Khomri (Ibid.), (iii) andere provincies in Afghanistan (Ibid.), (iv) het feit dat Doshi, een plaats die hij zelf opnoemde, een district betreft dat tot zijn provincie, Baghlan, behoort (Ibid., p. 7, 11; Landeninformatie, stuk 20, nr. 2), (v) andere districten rondom zijn eigen district Dand-e-Ghori (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 11). Dergelijke vaststellingen doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn verblijf in zijn vermeende regio van herkomst.

Verder is de Raad, in navolging van de bestreden beslissing, van oordeel dat verzoekers kennis over zijn directe leefomgeving lacunair is. Zo acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker geen kennis heeft van scholen in zijn regio (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 6, p. 6). De commentaar van de voogd van verzoekers neef S.Q. dat de vraag omtrent verzoekers kennis van scholen niet werd uitgeklaard, kan geen afbreuk doen aan deze pertinente en correcte vaststelling. De Raad benadrukt hierbij dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt. Uit de notities van het tweede persoonlijk onderhoud blijkt genoegzaam dat verzoeker tweemaal duidelijk gevraagd werd of hij scholen kende in zijn regio, doch dat hij zich bij het antwoorden op deze vragen ontwijkende antwoorden gaf, waaruit genoegzaam kan blijken dat hij de vraag hierover niet wou of kon beantwoorden. Zoals hierboven reeds werd vastgesteld, brengt verzoeker geen bewijs bij dat zijn cognitieve vermogens zodanig zijn aangetast dat deze hem zouden verhinderen om de door de protection officer gestelde vragen te beantwoorden, zodat de Raad enkel kan vaststellen dat verzoeker geen zicht wenst te bieden op zijn kennis over deze elementen. Gelet op bovenstaande vaststellingen met betrekking tot zijn profiel, is de Raad echter van oordeel dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker kennis heeft van scholen in zijn regio. Dit geldt temeer nu, zoals ook benadrukt in de commentaar van de voogd van zijn neef, verzoeker verklaarde dat zijn buurman S. schoolbewaker was (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 8, p. 16), zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker op de hoogte is van het feit of er al dan niet een school in zijn regio ligt. Gelet op bovenstaande vaststellingen is verzoekers kennis hierover echter lacunair.

De bestreden beslissing oordeelde bovendien op pertinente en correcte wijze dat: "U stelt namelijk, gevraagd naar de reisafstand van Kampirak naar het dorp Tundra, dat dit ongeveer anderhalf uur met de auto bedraagt (CGVS 1, p. 4). Ook de afstand tussen Kampirak en het dorp Shuluktu schat u als anderhalf uur tot twee uur in (CGVS 1, p. 4). Wanneer ter verificatie gevraagd wordt of de dorpen Tundra en Shuluktu dan ongeveer even ver van uw dorp gelegen zijn, antwoordt u bevestigend (CGVS 1, p. 4). Dit is opmerkelijk gezien uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het dorp Shuluktu zich veel dichterbij Kampirak bevindt dan Tundra (zie administratief dossier stukken 2-7-9).

Ook uw voogd ('Commentaar bij de motivering weigering internationale bescherming CGVS' op p.2) stelt dat Shuluktu op 6,8 km en Tundra (dubbel zo ver) op 14,4 km van uw dorp ligt. Dat u de afstand van uw dorp tot deze twee dorpen dan hetzelfde inschat, mag dan ook erg verbazen. U mag zich nog op de reistijd baseren in plaats van op de afstand in kilometer, zoals het 'Commentaar' stelt, toch is de reistijd tussen Kampirak en Tundra sowieso langer aangezien meerdere bergen dienen getrotseerd te worden op deze langere afstand, zoals uit de satellietbeelden blijkt (zie administratief dossier stukken 4-5-6).

Wat dit dorp Tundra (Tunddareh – zie ook ‘Commentaar op....’ p.2) betreft mag het overigens ook verbazen dat u dit op de weg naar Pul-i-Khomri situeert (CGVS 1 p.4).” Waar verzoeker aanvoert dat deze motivering ingaat tegen het gezag van gewijsde van het arrest nr. 201 207 van de Raad van 16 maart 2018, merkt de Raad op dat hierin werd geoordeeld dat “Waar de verwerende partij oordeelt dat de verzoekende partij de afstand van haar dorp tot de dorpen Tundra en Shuluktu verkeerd heeft ingeschat, aangezien zij bevestigde dat beide dorpen even ver van haar dorp gelegen zijn maar het dorp Shuluktu op de kaarten aanwezig in het administratief dossier veel dichterbij Kampirak gelegen is dan Tundra, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij afstanden steevast uitdrukt in de tijd die nodig is om deze af te leggen (stuk 8, gehoorverslag 12.08.2016, p. 4; stuk 6, gehoorverslag 10.05.2017, p. 5-7). Enkel op basis van de afstand in vogelvlucht kunnen geen uitspraken worden gedaan over de reistijd van Kampirak tot Shuluktu respectievelijk tot Tundra. In het administratief dossier bevindt zich geen informatie betreffende reistijden, de ligging of toestand van de wegen, eventuele hoogteverschillen of andere elementen die desgevallend kunnen verklaren waarom het even lang duurt om vanuit Kampirak in Shuluktu als in Tundra te geraken.” Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat de commissaris-generaal thans informatie heeft bijgestoken die de afstand in reistijd tussen de verschillende genoemde dorpen kan toelichten en dat hij op omstandige en pertinente wijze wordt gemotiveerd waarom er redelijkerwijze van kan worden uitgegaan dat de reistijd tussen verzoekers dorp Kampirak en het dorp Tundra langer zal bedragen dan de reistijd naar het dorp Shuluktu, gelet op de langere afstand gecombineerd met het feit dat er meerdere bergen tussen de eerstgenoemde dorpen gesitueerd zijn. Indien verzoeker van oordeel is dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert foutief is, had hij de mogelijkheid om deze informatie te weerleggen of in een ander daglicht te stellen in zijn verzoekschrift. De Raad merkt echter op dat verzoeker hiertoe geen poging onderneemt. De motivering in de bestreden beslissing is dan ook pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt integraal overgenomen door de Raad.

De bestreden beslissing oordeelde bovendien terecht dat: “Gevraagd of u ooit naar Shuluktu bent geweest, luidt uw antwoord: “Nee, Zaimazid. Is een ander dorp: eerst is dorp Shuluktu en dan boven is Zaimazid” (CGVS 2 p.7). Dat u zegt in uw ganse leven nooit in Shuluktu te zijn geweest mag uiteraard erg verbazen aangezien dit volgens uw voogd slechts op een zevental km van uw dorp ligt. Dat u overigens stelt dat er ‘eerst’ Shuluktu en ‘dan boven’ pas Zaimazid ligt, mag eveneens verbazen (zie administratief dossier stuk 2). Uit deze vaststelling en uit uw bijzonder onlogische routebeschrijving (“Van Kampirak is het nog drie uur te voet van Shuluktu naar Zaimazid”) kan op geen enkele manier afgeleid worden dat u in staat bent een wegbeschrijving te geven naar Zaimazid, waar u grond zou hebben gehad.” De argumentatie van de voogd van verzoekers neef S.Q. voert aan dat het logisch is dat verzoeker eerst naar Shuluktu rijdt en dan pas naar Zaimazid betreft een louter blote bewering, die geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat verzoeker er hoe dan ook niet in slaagt om een doorleefde beschrijving te geven van de route naar het dorp Zaimazid, hoewel hij verklaarde al in dit dorp te zijn geweest (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 6, p. 7). Deze argumentatie doet bovendien geen afbreuk aan de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zou verklaren dat het vanuit Kampirak nog drie uur te voet is van Shuluktu naar Zaimazid (Ibid.), gezien uit de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 20, nr. 1) blijkt dat Shuluktu niet in de richting van Zaimazid gelegen is. De motivering in de bestreden beslissing is dan ook pertinent, correct en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad.

Verzoeker kan verder niet gevolgd worden in zoverre hij stelt geen tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd over de duur van zijn verblijf in Pol-i-Khomri. Verzoekers verweer in het verzoekschrift dat hij vijftien tot zeventien dagen in de stad verbleef, zoals hij tevens verklaarde tijdens het tweede persoonlijk onderhoud (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 6, p. 10), en dat twee maanden de duur is van zijn volledige reisroute klemmt immers met zijn verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, waar verzoeker verklaarde dat “Ja. Na het verlaten van kampirak hebben we tweetal maanden in PK gewoond” (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 8, p. 5). Verzoekers verweer dienaangaande kan aldus niet dienstig worden aanvaard. Het feit dat verzoeker bovendien op geen enkele wijze kan aantonen wanneer hij zijn dorp Kampirak verliet en naar Pol-i-Khomri verhuisde is, zoals hierboven reeds werd vastgesteld, niet aannemelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn verhuis naar deze stad.

In navolging van het arrest nr. 201 207 van de Raad van 16 maart 2018 treedt de Raad verzoeker bij dat, gelet op verzoekers korte verblijven en bezoeken aldaar, geen uitgebreide kennis kan worden verwacht van andere wijken en bezienswaardigheden in deze stad. Deze vaststelling doet echter geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij de naam van het ziekenhuis in deze stad kent, gezien verzoeker stelde dat hij enkel naar Pol-i-Khomri ging bij ziekte (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 8, p. 5), en aldus redelijkerwijze kan worden

verwacht dat hij zich tot een ziekenhuis zou wenden in geval van ziekte. Gezien dergelijke kennis betrekking heeft op verzoekers dagelijkse leefwereld en persoonlijke ervaringen, doet de vaststelling dat verzoeker zich de naam van dit ziekenhuis niet herinnerde dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn vermeende regio van herkomst.

De Raad is bovendien van oordeel dat het niet aannemelijk is dat verzoeker bij aanvang van de procedure zou verklaren dat hij verbleef in het dorp Talashi in het district Kampirak in de provincie Pol-e-Khomri (DVZ-verklaring, stuk 17, p. 4). Zelfs rekening houdend met het feit dat van verzoeker geen uitgebreide kennis kan worden verwacht van de stad Pol-i-Khomri, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij zijn eigen dorp Kampirak niet als district zou aanduiden en dat hij op de hoogte is dat Pol-i-Khomri een stad is die gelegen is in zijn provincie, temeer gezien hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoekers profiel van analfabete landbouwer ongeloofwaardig is. Dat verzoeker dergelijke zaken later tegen de voogd van zijn neef wel correct zou hebben weergegeven, kan geenszins afbreuk doen aan verzoekers foutieve verklaringen hierover bij aanvang van de procedure.

De Raad is verder van oordeel dat, gelet op bovenstaande vaststellingen met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers ongeschoolde profiel van landbouwer, redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij kennis heeft van (i) stammen of clans in zijn regio, (ii) incidenten met de taliban, (iii) talibancommandanten, (iv) buitenlandse bases en (v) prominente figuren in zijn regio. De Raad herhaalt dat dit temeer geldt gezien verzoeker verklaarde dat zijn broer dorpsvertegenwoordiger was en gestudeerd had (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 8, p. 9-10), zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij via zijn broer informatie bekam over de sociopolitieke situatie in zijn regio. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij zijn regio ontvluchtte doordat hij problemen had met de taliban (Ibid.), zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij beter op de hoogte is van de aanwezigheid van de taliban in zijn regio en incidenten in zijn regio die verband hielden met de taliban, quod non in casu. Verzoekers onwetendheid hieromtrent doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn herkomst en zijn vermeende vervolgingsfeiten. De motivering van de bestreden beslissing op dit punt is pertinent en correct, vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Wat de etnische samenstelling van uw regio betreft, is het overigens bijzonder opmerkelijk dat u stelt dat u tot de stam Qadami behoort en aanvankelijk aangeeft dat er in Kampirak geen andere stammen wonen. Even later twijfelt u aan dit laatste en zegt u vreemd genoeg dat u hierover geen informatie heeft. Gegeven het immense belang van stam- en clanverbanden in de Afghaanse context is het welhaast onmogelijk dat een inwoner van een dorp niet zou weten of er al dan niet mensen van een andere clan of stam wonen. Vervolgens past u uw verklaring aan en stelt u dat er wel degelijk andere stammen aanwezig zijn in Kampirak maar dat u “vergeten” bent dewelke (CGVS 2 p.9). Het belang van de etnische achtergrond indachtig mag dit antwoord zeer erg verbazen, net als het feit dat u later ook geen andere stammen of clans van Baghlan blijkt te kennen (CGVS 2 p.9). Het kan bezwaarlijk volgehouden worden dat dit aspecten betreft die enige schoolse kennis vergen. Zeker voor dorpingen in rurale regio’s geldt dat zij van dergelijke elementaire doch essentiële zaken goed op de hoogte zijn. Dat de etnische samenstelling van een dorp of regio een fundamenteel gegeven is in de Afghaanse samenleving, behoeft geen betoog.

Wat betreft de taliban zegt u dat ze actief waren in uw regio en dat ze om de vijf dagen in de buurt waren (CGVS 1, p. 13). In Baghlan zijn taliban volgens u veelvuldig aanwezig (CGVS 1, p. 14). Het mag dan ook erg verwonderen dat u in het eerste persoonlijk onderhoud geen enkel incident kan vermelden (CGVS 1, p. 14). U zegt ronduit dat u geen weet heeft van incidenten. Dit is zeer opmerkelijk voor iemand die zegt van Baghlan afkomstig te zijn. Immers, uit de aanwezige informatie blijkt dat de provincie Baghlan veel geteisterd wordt door het oorlogsgeweld. Dat u, die beweert gedurende vijftientig jaar in een dorp in deze provincie te hebben gewoond, er zelfs niet in slaagt om één dergelijk incident te verhalen, grenst aan het onmogelijke. Ook hier kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit kennis betreft die enige scholing vereist; wel integendeel, de onveilige situatie betreft een element dat nauw aansluit aan de leefwereld van menig Afghaan.

Meer nog, ook namen van talibancommandanten kan u zich niet herinneren (CGVS 1, p. 14). U houdt het bij de naam Mullah Omar, van wie u enkel weet dat hij leider was van de taliban en actief was in Pakistan (CGVS 1, p. 13). Afgezien van het feit dat het verwondering wekt dat u klaarblijkelijk wel het land Pakistan kent maar niet bijvoorbeeld de stad Kabul, zoals boven aangehaald, is het toch wel zeer bedenkelijk dat u geen namen van talibs weet te vermelden aangezien u zich al die tijd in uw regio zou hebben bevonden. Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, zijn namelijk veel talibancommandanten actief in Baghlan (zie administratief dossier). Dat u beweert dat uw broer dorpsvertegenwoordiger was – toch een belangrijke rol in de Afghaanse gemeenschap - (CGVS 1, p. 9), maar desondanks niet in staat blijkt te

verhalen over regionale incidenten die de taliban veroorzaakten of zelfs ook maar één naam te geven van een bekende plaatselijke talibancommandant, stelt eens te meer uw herkomst in vraag.

Het is overigens frappant om vast te stellen dat u zich tijdens het tweede persoonlijk onderhoud plots wél een naam blijkt te herinneren, namelijk commandant Zabi (CGVS 2, p. 10). Gevraagd naar de incidenten waarvoor deze man dan wel verantwoordelijk was, zegt u evenwel dat u enkel hoorde dat hij commandant bij de taliban is (CGVS 2, p. 10). Ook zijn volledige naam is u onbekend, alsook weet u niet tot welke stam hij behoort (CGVS 2, p. 10). Het CGVS acht het bevreemdend dat u zich tijdens het tweede persoonlijk onderhoud plots wel een naam herinnert, waarna u bovendien niet op de hoogte blijkt van ook maar een begin aan informatie over deze persoon. Dat u plots eveneens vertelt wat een zekere Maide en Fahridi zou zijn overkomen, namelijk dat de taliban besloot om hen met een paard voort te trekken over de grond (CGVS 2, p. 10), terwijl u ook hier weer niet op de hoogte blijkt van enige randinformatie van dit incident zoals wat ze eigenlijk misdaan hadden (CGVS 2, p. 10), is bedenkelijk.

Overigens kon redelijkerwijs verwacht worden dat u dit incident ook zou vermelden wanneer gevraagd werd naar incidenten die plaatshadden in uw regio door toedoen van de taliban. Dat u dit toen niet vermeldde, stelt dan ook ernstige vragen bij de manier waarop u dit verhaal vernam.

Voorts, gevraagd naar buitenlandse bases die in Baghlan waren gevestigd, zegt u dat die er vroeger niet waren, en nu ook niet. Nochtans zijn er volgens de informatie waarover het CGVS beschikt wel degelijk buitenlandse militairen actief (geweest) in uw provincie. Meer bepaald hadden de Duitsers een basis in Polikhomri, alsook waren Hongaren aanwezig in het ISAF PRT (Provincial Reconstruction Team) in Baghlan na de terugtrekking van de Nederlanders (zie administratief dossier). Dat u, in tegenstelling tot de voorhanden zijnde informatie, beweert dat er geen militaire bases waren gevestigd, terwijl het tegendeel het geval blijkt, is eens te meer een vreemd gegeven dat uw geloofwaardigheid over uw herkomst verder op de helling stelt.

Hierbij aansluitend dient nog opgemerkt te worden dat het bevreemdend voorkomt dat u aangeeft dat er in uw dorp mensen naar het nieuws luisterden via de radio. Zelfs indien wordt aangenomen dat u met 'Daar hoorden we het nieuws' niet bedoelt dat u persoonlijk luisterde maar dat deze zinsnede enkel betrekking had op de andere dorpsbewoners, dan nog is het bijzonder opmerkelijk dat u geen enkele naam kent van radiozenders in Afghanistan (CGVS 2, p. 4). Ook dit gegeven doet eens te meer vragen rijzen bij uw de verklaringen omtrent uw herkomst van Kampirak.

Ook namen van de prominenten van uw regio lijken u onbekend. Immers, gevraagd naar wie districtschief van Dande Ghorri was toen u Afghanistan verliet, zegt u niet op de hoogte te zijn van zijn naam (CGVS 1, p. 10). Ook de naam van de gouverneur van Baghlan is u allesbehalve bekend (CGVS 1, p. 10). Het CGVS acht het opmerkelijk dat deze namen u niet bekend zijn aangezien deze figuren toch een belangrijke plaats innemen in de Afgaanse gemeenschap. Temeer omdat u beweert dat uw broer aangewezen werd als dorpsvertegenwoordiger (CGVS 1, p. 18), is het bedenkelijk dat u niet op de hoogte bent van deze prominenten. Zelfs nadat twee gouverneurs van Baghlan bij naam werden genoemd die in de periode van 2012-2015 zetelden, namelijk Abdul Sattar Bariz en Sultan Mohammad Ebadi (zie administratief dossier), kan u deze namen niet duiden (CGVS 1, p. 11)."

In zoverre verzoeker nog meent dat zijn ongeschoold profiel een verklaring vormt voor de vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen over zijn ooms, merkt de Raad op dat, nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker zijn ongeschoold profiel niet aannemelijk maakt, dergelijk profiel geenszins een afdoende verklaring kan vormen voor verzoekers tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot zijn eigen familieleden, gezien dit kennis betreft die betrekking heeft op zijn eigen identiteit en aldus geen voorafgaande kennis vereist. Verzoeker toont immers niet aan dat zijn cognitieve vermogens dermate zijn aangetast dat hij niet in staat zou zijn om te antwoorden op vragen inzake essentiële elementen van zijn eigen identiteit en die van zijn familieleden. Het loutere feit dat verzoekers ooms niet in hun regio woonden en dat zij al langer gestorven waren, biedt geenszins een afdoende verklaring voor verzoekers tegenstrijdige verklaringen, gezien hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij nooit ooms van moederszijde heeft gehad (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 6, p. 4). De bestreden beslissing oordeelde dan ook op pertinente en terechte wijze dat: "Hetgeen overigens uw algemene geloofwaardigheid nog verder ondermijnt, is het feit dat u incoherente verklaringen aflegt over uw ooms. In het eerste persoonlijk onderhoud stelde u immers dat u twee ooms van moederszijde had die woonachtig waren in Polikhomri, maar die ondertussen al gestorven waren (CGVS 1, p. 12). In het tweede persoonlijk onderhoud vertelde u daarentegen dat u nooit ooms van moederszijde heeft gehad (CGVS2, p. 4), hetgeen lijnrecht ingaat tegen uw eerdere verklaringen.

Dat u zelfs over uw familie geen coherente verklaringen aflegt, acht het Commissariaat – generaal veelzeggend over uw algemene geloofwaardigheid.” Deze motivering vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad.

Verzoekers argumentatie dat hij wel degelijk nog over een bepaalde kennis beschikt, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen van de bestreden beslissing die op zich toelaten om te besluiten dat verzoeker zijn herkomst uit Kampirak, in het district Dand-e-Ghori in de provincie Baghlan niet aannemelijk maakt.

Verzoeker kan gevolgd worden dat uit de informatie toegevoegd door de voogd van zijn neef S.Q. kan blijken dat de dorpen Sorkhak en Tamas hetzelfde dorp betreffen. Gelet op de overige motieven van de bestreden beslissing is dit motief echter bijkomstig en niet determinerend, wat niet belet dat verzoekers verklaringen omtrent zijn herkomst uit Kampirak ongeloofwaardig worden bevonden.

Gelet op de bovenstaande determinerende overwegingen die leiden tot het besluit dat de door verzoeker aangebrachte feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas ongeloofwaardig zijn, zijn de in de bestreden beslissing opgeworpen motieven omtrent verzoekers kennis over de ligging van het dorp Tundra in de richting van Pol-i-Khomri en zijn kennis van radiostations eveneens bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op deze overtoollig motieven kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat de bestreden beslissing het gezag van gewijsde schendt van het arrest nr. 201 207 van de Raad van 16 maart 2018 door verzoekers profiel en herkomst uit het dorp Kampirak, gelegen in het district Dand-e-Ghori van de provincie Baghlan te betwisten. Uit de bewoordingen van het voormelde vernietigingsarrest blijkt dat de Raad van oordeel was dat als verzoekers profiel als ongeschoolde landbouwer niet wordt betwist, daaruit bepaalde gevolgen werden getrokken voor de beoordeling van motieven die werden opgenomen in de toen aangevochten beslissing. Uit de motivering van onderhavig arrest blijkt echter dat in de huidige fase van het van het onderzoek voldoende elementen voorhanden zijn dat verzoekers profiel van analfabete landbouwer en veehouder die behoort tot de Ismaeli Hazara-gemeenschap thans niet langer aannemelijk wordt geacht. Bovendien wordt ook uitgelegd waarom van verzoeker wordt verwacht dat hij een zekere geografische en socio-politieke kennis heeft met betrekking tot zijn regio van herkomst en ruimere leefomgeving, hetgeen overeenstemt met de motivering van voornoemd vernietigingsarrest van de Raad.

De Raad stelt thans bovendien vast dat de motivering inzake de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn regio van herkomst gebaseerd is op een veelvoud van motieven die betrekking hebben op verzoekers geografische en socio-politieke kennis en dat deze kennis zowel betrekking heeft op zijn ruimere leefomgeving (hoofdsteden, provincies, districten, buitenlandse basissen, prominente figuren in zijn regio) als peilt naar zijn kennis over zijn eigen onmiddellijk waarneembare, actuele en visuele leefwereld (dorpen rondom zijn dorp, zijn geloofsgemeenschap, stammen in zijn regio, incidenten met de taliban, talibancommandanten, zijn familieleden). Verzoeker toont dan ook niet aan dat de bestreden beslissing het gezag van gewijsde van voormeld vernietigingsarrest schendt.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog aanvoert dat uit zijn dialect en dat van zijn neef S.Q. valt af te leiden uit welke regio zij afkomstig zijn, is de Raad van oordeel dat dit een niet-gestaafde bewering betreft, nu verzoeker geen bewijs bijbrengt dat een taalanalyse werd uitgevoerd waaruit met zekerheid kan worden opgemaakt uit welke regio verzoeker afkomstig is.

De uiteenzetting in het verzoekschrift dat de vluchtmotieven van verzoeker niet ten gronde werden beoordeeld, is niet relevant, gezien uit bovenstaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij afkomstig is uit Kampirak, in het district Dand-e-Ghori in de provincie Baghlan. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof gehecht worden aan de door verzoeker voorgehouden herkomst. Hierdoor kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die er zich zouden hebben voorgedaan.

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. In de bestreden beslissing werd immers op omstandige en pertinente wijze gemotiveerd waarom aan deze documenten geen bewijswaarde kan worden toegekend. Deze motivering is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad: “De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande appreciatie niets wijzigen. Uw taskara, deze van uw minderjarige neef en Q.S.’s moeder, hebben betrekking op de identiteit van uw beide. Rekening houdend met bovenstaande vaststellingen kan aan de authenticiteit van deze stukken geen geloof worden gehecht.

Bovendien moet worden gesteld dat u verklaarde dat u uw taskara tijdens uw reis naar België verloren raakte en dat het stuk dat u heden voorlegt volgens uw verklaringen in uw afwezigheid werden opgemaakt toen u al in België was (CGVS 1 p. 2). Dit wekt weinig vertrouwen op wat de waarde van deze stukken betreft. De medische documenten van Q.S.'s moeder hebben enkel betrekking op haar medische toestand. Ook deze documenten zijn echter niet in staat om de bovenstaande appreciatie om te buigen. Dit geldt overigens ook voor de bevestigingsbrief van de dorpsouderen. Immers, aangezien u uw herkomst niet aannemelijk kan maken, geldt dit evenzeer voor de problemen die u daar beweert gehad te hebben. De röntgenfoto van het hoofd van de dorpsoudere is evenmin in staat om de bovenstaande appreciatie te wijzigen aangezien uit niets blijkt dat deze foto een verband vertoont met uw persoonlijke situatie. Hieraan dient eveneens nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat – generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden.

Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.”

De door verzoeker toegevoegde landeninformatie inzake de vervolging van Ismaeli's en personen die geacht worden de overheid te steunen kan niet dienstig in rekening worden gebracht, nu verzoeker in gebreke blijft zijn profiel en zijn persoonlijke problemen aannemelijk te maken en deze aldus aan de algemene informatie te verbinden.

Waar verzoeker wijst op de risico's voor verwesterde terugkeerders, toont hij niet aan dat hij omwille van zijn langdurig verblijf in het buitenland zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels of gebruiken of dat hij omwille van zijn opvattingen vervolging riskeert of een reëel risico op ernstige schade loopt. Verzoeker toont dan ook niet in concreto aan dat hij thans bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn langdurig verblijf in Europa een doelwit zal vormen voor de taliban of andere gewapende groeperingen, noch dat hij enigszins een reëel risico op ernstige schade zou lopen hierdoor.

Waar verzoeker nog opmerkt dat hij niet meer gehoord werd nadat de Raad de eerdere beslissing tot weigering van vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vernietigde en dat de commissaris-generaal zeven maanden gewacht heeft om een nieuwe beslissing te nemen, merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoonbaar benadeeld te zijn geweest door de duur van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, noch aantoonbaar hoe de bestreden beslissing anders had geweest indien hij nog een persoonlijk onderhoud zou hebben gekregen.

Waar verzoeker nog opmerkt dat de bestreden beslissing het meermaals heeft over verzoekers voogd, terwijl het in werkelijkheid gaat over de voogd van zijn minderjarige neef S.Q., merkt de Raad op dat het hier duidelijk om een materiële vergissing in de bestreden beslissing gaat, die geenszins de hierboven gedane vaststellingen met betrekking tot verzoekers profiel en regio van herkomst aantast.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst immers naar landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan en Afghanistan, doch gelet op het feit dat hij de beweerde herkomst uit Kampirak, in het district Dand-e-Ghori, in de provincie Baghlan, in Afghanistan niet aannemelijk maakt, maakt hij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie aldaar.

Met betrekking tot de vraag of verzoeker bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit en naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde regio van herkomst niet volstaan.

Het is immers in de eerste plaats aan verzoeker om tijdens de asielprocedure zijn ware identiteit en herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker hierin manifest faalt. Het komt de Raad niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoeker voor de komst naar België, noch over het element of verzoeker afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is, te meer daar verzoeker op dit punt uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd aangesproken tijdens de persoonlijke onderhoud en dus de kans heeft gekregen de nodige relevante elementen aan te brengen (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 8, p. 1-2; Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 6, p. 1-2).

De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in Afghanistan geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet."

Voormelde motivering geldt derhalve ook voor verzoeker. Waar deze in zijn verzoekschrift de commissaris-generaal verwijt dat de bestreden beslissing zich niet baseert op zijn eigen verklaringen tijdens de persoonlijk onderhoud, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal op goede gronden kon besluiten tot de weigering van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker, die geen andere motieven inriep dan deze waarop zijn oom zich beriep. De bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoeker is dan ook afdoende gemotiveerd door te verwijzen naar de beslissing, genomen ten aanzien van zijn oom, die steun vindt in het administratief dossier. Verzoeker toont niet *in concreto* aan hoe zijn verklaringen tijdens de persoonlijke onderhoud de motivering in de beslissing die genomen werd in hoofde van zijn oom zou kunnen weerleggen of in een ander daglicht zou kunnen stellen, temeer gezien verzoeker zelf benadrukt dat hij aan psychologische problemen lijdt en dat de Raad in zijn arrest nr. 201 208 van 16 maart 2018 benadrukte dat geen rekening mag worden gehouden met verzoekers verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud. Het principe dat een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd is in het geval van minderjarige verzoekers om internationale bescherming kan bovendien geen afbreuk doen aan de vaststellingen in de beslissing van verzoekers oom waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan hun herkomst en vluchtmotieven.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog wijst op zijn risicoprofiel als jongeman "*of fighting age*", stelt de Raad vast dat uit de door verzoeker geciteerde informatie niet blijkt dat louter verzoekers profiel zou volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij zijn terugkeer naar Afghanistan zou dreigen te worden geïsoleerd of vervolgd. Dit geldt te meer nu, gelet op het voorgaande, blijkt dat verzoeker niet aantoont dat hij afkomstig is uit een gebied dat onder controle is van de Taliban of waar de overheid en anti-gouvernementele groeperingen strijden om de controle, terwijl uit de door verzoeker geciteerde landeninformatie (verzoekschrift, stuk 12) blijkt dat het risico op gedwongen rekrutering voornamelijk in dergelijke gebieden plaatsvindt. Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken, *quod non in casu*.

De door verzoeker toegevoegde landeninformatie inzake de vervolging van Ismaeli's en personen die geacht worden de overheid te steunen kan niet dienstig in rekening worden gebracht, nu uit het bovenstaande kan blijken dat verzoeker zijn lidmaatschap tot de Ismaeli-geloofsgemeenschap en zijn persoonlijke problemen niet aannemelijk kan maken en deze aldus niet aan de algemene informatie kan verbinden.

Waar verzoeker wijst op de risico's voor verwesterde terugkeerders, toont hij niet aan dat hij omwille van zijn langdurig verblijf in het buitenland zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels of gebruiken of dat hij omwille van zijn opvattingen vervolging riskeert of een reëel risico op ernstige schade loopt. Verzoeker toont dan ook niet *in concreto* aan dat hij thans bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn langdurig verblijf in Europa een doelwit zal vormen voor de Taliban of andere gewapende groeperingen, noch dat hij enigszins een reëel risico op ernstige schade zou lopen hierdoor.

Wat de door verzoeker neergelegde medische attesten betreft, merkt de Raad op dat uit het loutere feit dat het attest werd opgesteld door een psychiater, hetgeen niet door de Raad wordt betwist, niet ontegensprekelijk kan worden afgeleid dat verzoeker lijdt aan PTSD, nu dit attest vermeldt dat verzoeker ‘*vermoedelijk*’ lijdt aan PTSD. Het attest van Dr. Vandemaele vermeldt bovendien louter dat verzoeker lijdt aan bedplassen, doch hieruit kunnen verder geen conclusies worden afgeleid met betrekking tot verzoekers psychologische problemen. De Raad merkt bovendien op dat verzoekers psychologische of fysieke gezondheidstoestand geen afbreuk kan doen aan de motivering in de bestreden beslissing in hoofde van verzoekers oom, nu deze niet gebaseerd is op de verklaringen van verzoeker tijdens de persoonlijke onderhouds. Verzoeker toont met het door hem neergelegde psychologische attest van Dr. Vandeputte en het door hem neergelegde medische attest van Dr. Vandemaele hoe dan ook niet aan dat verzoekers psychologische of fysieke problemen hun oorsprong vinden in of aanleiding zouden kunnen geven tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/3 respectievelijk artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dergelijke medische attesten vormen immers geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn fysieke of psychische problemen opliep. Een arts of psychiater doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Verzoeker kan niet gevolgd worden in zoverre hij aanvoert dat hiermee de bevindingen in voormelde attesten worden genegeerd. De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bezit aangaande de bewijswaarde van de aan hem voorgelegde documenten. Verder merkt de Raad nog op dat de voogd van verzoeker, zoals hij zelf opmerkte in zijn commentaar, niet over de nodige medische expertise beschikt om verzoekers psychologische problemen te beoordelen, zodat zijn vaststellingen met betrekking tot verzoekers fysieke en psychische problemen geen afbreuk kunnen doen aan bovenstaande vaststellingen.

Verzoeker brengt verder geen concrete argumenten aan die deze beoordeling in een ander daglicht kunnen stellen. Hij wijdt verder in zijn verzoekschrift uit over het hoger belang van het kind.

De Raad benadrukt dat het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming, zoals ook vermeld in artikel 22 van het Kinderrechtenverdrag, niet voortvloeit uit het kind-zijn als dusdanig. De afweging van het belang van de minderjarige verzoeker dient derhalve beoordeeld te worden binnen de definitie van vluchteling en de voorwaarden voor subsidiaire bescherming. Het concept van “*belang van het kind*” is in die zin niet absoluut. De Raad oordeelde in voormeld vernietigingsarrest nr. 201 208 van 16 maart 2018 bovendien reeds dat de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Vluchtelingenverdrag, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In beginsel bestaat het hoger belang van het kind in de eerste plaats in een hereniging met zijn ouders. Inzake het kwetsbaar profiel van de minderjarige verzoeker oordeelde de Raad in voormeld vernietigingsarrest bovendien dat “*uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekende partij een voogd werd toegewezen die haar van begin af aan onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Ook werd de verzoekende partij op 12 augustus 2016 en 10 mei 2017 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord in aanwezigheid van haar voogd en haar raadsman.*” Verzoeker toont dan ook niet aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met de specifieke kwetsbaarheid van het kind. In de bestreden beslissing wordt immers de aandacht gevestigd op het feit dat verzoeker minderjarig is en dat de staatssecretaris bijgevolg het Kinderrechtenverdrag moet toepassen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.4. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP